

**Hallituksen esitys Eduskunnalle polttoturpeen ja sillä
tuotetun sähkön toimitusvarmuuden turvaamista koske-
vaksi lainsäädännöksi**

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Hallituksen esitys on kaksiosainen ja sillä pyritään maan huoltovarmuuden ja sähkön toimitusvarmuuden turvaamiseksi edistämään toisaalta lämmön ja sähkön tuotannon polttoaineena käytettävän polttoturpeen saatavuutta sääoloista johtuvien huonojen tuotantokausien jälkeisenä aikana ja toisaalta polttoturpeen kilpailukykyä sähkön lauhdutustuotannossa.

Esityksessä ehdotetaan säädettäväksi laki polttoturpeen turvavarastoista. Turvavarastolla tarkoitettaisiin laissa sellaista lämmön tai sähkön tuotantoa varten perustettua polttovarastoa, jota polttoturpeen toimittaja Huoltovarmuuskeskuksen kanssa tekemäänsä sopimukseen perustuen ylläpitäisi liiketoiminnassaan tarvitsemansa varaston lisäksi kolmen vuoden määräajan. Turvavarastossa olevaa polttoturvetta voisi sopimuskauden aikana käyttää ainoastaan Huoltovarmuuskeskuksen myöntämällä luvalla. Käyttölupa voitaisiin myöntää, jos turvavarastojen liiketoiminnassaan tarvitsema polttoturvevarasto olisi jäänyt päätyneiden tuotantokausien sääoloista tai muista turvavarastojen vaikutusvallan ulkopuolella olevista syistä johtuen merkittävästi turvavarastojen keskimääräisiä vuotuisia toimituksia pienemmäksi. Huoltovarmuuskeskus maksaisi turvavarastojalle huoltovarmuusrahaston varoista korvauksen toteutuneesta turvavarastoinnista. Korvaus kattaisi osittain turvavarastojalle aiheutuneet pääoma-, varastointi- ja hävikkikustannukset.

Turvepolttoainetta käyttävän sähkön lauhdutustuotannon turvaamiseksi ehdotetaan sähköverkonhaltijan maksamaan syöttötariffiin perustuvaa määräaikaista tukijärjestelmää. Ehdotetussa laissa säädettäisiin lauhdutusvoimalaitosten ajojärjestyksen muuttamisesta siten, että järjestelmän piiriin kuuluva kotimaista turvetta polttoaineena käyttävä voimalaitos saisi osittaisen etusijan ajojärjestyksessä ulkomaisia fossiilisia polttoaineita käyttäviin lauhdutusvoimalaitoksiin nähden. Syöttötariffi olisi lisähinta, jonka järjestelmävastaava kantaverkonhaltija maksaisi järjestelmän piiriin kuuluvasta sähköstä tuottajalle tämän markkinoilta saaman myyntihinnan täydennykseksi. Syöttötariffijärjestelmä rahoitettaisiin syöttötariffimaksulla, jonka järjestelmävastaava keräisi erillisenä maksuna kantaverkkoon liittyneeltä sähkön kulukselta.

Ehdotetut lait on tarkoitettu tulemaan voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen, kun ne on hyväksytty ja vahvistettu. Lakia polttoturpeen turvavarastoista voitaisiin sen voimaantulon jälkeen soveltaa myös vuoden 2006 tuotantokauden aikana nostetusta turpeesta perustettaviin turvavarastoihin. Ehdotettu syöttötariffilaki on tarkoitettu määräaikaiseksi järjestelyksi, joka olisi voimassa vuoden 2010 loppuun, jolloin sähkön lauhdutustuotannon tarpeen uskotaan yleisesti vähentyvän uuden ydinvoimayksikön valmistumisen myötä.

SISÄLLYSLUETTELO

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ	1
SISÄLLYSLUETTELO	2
YLEISPERUSTELUT	4
1. Johdanto	4
2. Nykytila.....	4
2.1. Lainsäädäntö ja käytäntö.....	4
2.1.1. Polttoaineiden varastointi saantihäiriöiden varalta	4
2.1.2. Sähkön tuotannon verkkoon pääsy	5
2.1.3. Sähkön tuotantoon kohdistuvat tuet.....	6
2.2. Kansainvälinen kehitys ja ulkomaiden lainsäädäntö	6
2.2.1. Voimalaitospolttoaineita koskevat huoltovarmuusjärjestelyt	6
2.2.2. Syöttötariffit	7
Euroopan unioni	7
Irlanti.....	7
Saksa	8
Itävalta.....	8
2.3. Nykytilan arviointi.....	9
2.3.1. Polttoturpeen varastointi saantihäiriöiden varalta.....	9
2.3.2. Polttoturpe polttoaineena lauhdutussähkön tuotannossa	10
3. Esityksen tavoitteet ja keskeiset ehdotukset.....	10
3.1. Esityksen tavoitteet.....	10
3.2. Toteuttamisvaihtoehdot	11
3.2.1. Polttoturpeen varastointi saantihäiriöiden varalta.....	11
3.2.2. Polttoturpe polttoaineena lauhdutussähkön tuotannossa	11
3.2.3. Ehdotusten suhde EY:n valtioneuvosto- ja sähkömarkkinasääntelyyn	13
Polttoturpeen turvavarastointikorvaus	13
Syöttötariffi polttoturpeesta lauhdutusvoimalaitoksissa tuotetulle sähkölle	13
3.3. Keskeiset ehdotukset	14
3.3.1. Laki polttoturpeen turvavarastoista	14
3.3.2. Laki polttoturpeesta lauhdutusvoimalaitoksissa tuotetun sähkön syöttötariffista	15
4. Esityksen vaikutukset	15
4.1. Taloudelliset vaikutukset	15
4.1.1. Laki polttoturpeen turvavarastoista	15
4.1.2. Laki polttoturpeesta lauhdutusvoimalaitoksissa tuotetun sähkön syöttötariffista	15
4.2. Vaikutukset viranomaisten toimintaan	16
4.3. Ympäristövaikutukset	16
5. Asian valmistelu	16
5.1. Valmisteluvaiheet ja -aineisto	16
5.2. Lausunnot ja niiden huomioonottaminen.....	18

5.2.1. Lausunnot luonnosehdotuksesta laiksi polttoturpeesta lauhdutusvoimalaitoksissa tuotetun sähkön syöttötariffista	18
5.2.2. Lausunnot luonnosehdotuksesta laiksi polttoturpeen varastoinnin tukemisesta.....	18
6. Muita esitykseen vaikuttavia seikkoja	19
YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT.....	20
1. Lakiehdotusten perustelut	20
1.1. Laki polttoturpeen turvavarastoista	20
1.2. Laki polttoturpeesta lauhdutusvoimalaitoksissa tuotetun sähkön syöttötariffista	22
1 luku. Yleiset säännökset.....	22
2 luku. Syöttötariffijärjestelmä.....	23
3 luku. Voimalaitoksen tuotantotavan ja energialähteen varmentaminen	25
4 luku. Täydentävät säännökset ja voimassaolo.....	25
2. Tarkemmat säännökset ja määräykset.....	27
2.1. Laki polttoturpeen turvavarastoista	27
2.2. Laki polttoturpeesta lauhdutusvoimalaitoksissa tuotetun sähkön syöttötariffista	27
3. Voimaantulo ja voimassaolo	27
4. Suhde perustuslakiin ja säätämisyjärjestys	28
4.1. Valtuutussäännökset.....	28
4.2. Julkisten hallintotehtävien antaminen muulle kuin viranomaiselle	28
LAKIEHDOTUKSET	29
polttoturpeen turvavarastoista.....	29
polttoturpeesta lauhdutusvoimalaitoksissa tuotetun sähkön syöttötariffista.....	31

YLEISPERUSTELUT

1. Johdanto

Sateisen kesän 2004 alhainen polttoturpeen tuotanto yhdistettynä mataliin varastotasoihin aiheutti vaikeuksia polttoturpeen toimituksissa talvella 2004—2005. Polttoturpeen tarjonta ei olisi mahdollisesti riittänyt kattamaan kaikkea kysyntää tuona talvena, jos samanlaisesti talvi ei olisi ollut leuto ja pohjoismainen vesitilanne hyvä sähköntuotannon kannalta.

Vuoden 2005 alusta alkanut hiilidioksidin päästökauppa on turpeen korkean ominaispäästökertoimen vuoksi heikentänyt polttoturpeen kilpailukykyä muihin voimalaitospolttoaineisiin nähden. Päästöoikeuden arvon noustessa riittävästi myös kivihiilen käyttö voi tulla polttoturvetta edullisemmaksi voimalaitoksissa, joissa polttoturpe on aiemmin ollut pääpolttoaineena. Polttoturpeen kilpailukykyyn heikentyessä heijastuvat sen käytön vähentymisen vaikutukset myös polttoturpeen tuotantoon sekä puupolttoaineiden käyttöön.

Luonnonvarana turvetta on Suomessa runsaasti, mutta polttoaineena sitä voidaan käyttää vain pitkäkestoisen soiden valmistelun ja turpeen tuotantoprosessin jälkeen. Polttoturpeen tuotantoketjun mahdollisen heikkene-
misen on arvioitu heikentävän maan huoltovarmuutta ja sähköön toimitusvarmuutta. Hallituksen esityksellä pyritään maan huoltovarmuuden ja sähköön toimitusvarmuuden turvaamiseksi edistämään polttoturpeen saatavuutta sääoloista johtuvien huonojen tuotantokausien jälkeisenä aikana ja polttoturpeen kilpailukykyä sähköön lauhdutustuotannossa.

2. Nykytila

2.1. Lainsäädäntö ja käytäntö

2.1.1. *Polttoaineiden varastointi saantihäiriöiden varalta*

Huoltovarmuuden turvaamisesta annetun lain (1390/1992) 2 §:n nojalla valtioneuvosto

asettaa huoltovarmuudelle yleiset tavoitteet, joissa määritellään valmiuden taso ottaen huomioon väestön ja välttämättömän talouselämän ja maanpuolustuksen vähimmäistavoitteet. Voimassa olevat tavoitteet on annettu vuonna 2002 (Säädöskokoelma 350/2002).

Energian saatavuuden turvaamiseksi edistetään useisiin polttoaineisiin ja hankintalähteisiin perustuvaa energiantuotantoa. Myös kotimaista energiantuotantoa ja kotimaisten polttoaineiden käyttöä kehitetään. Maamme erityisolojen vuoksi pidetään energian huoltovarmuustaso Euroopan unionin velvoitteet sekä kansainvälisestä energiaohjelmasta tehtyyn sopimukseen (niin sanottu IEP-sopimus, Sopimussarja 115/1991) sisältyvät velvoitteet ylittävällä tasolla. Tuontien energian saantihäiriön varalta ja kansainvälisten sopimusvelvoitteiden täyttämiseksi pidetään varmuusvarastoissa tuontipolttoaineiden viiden kuukauden normaalikulutusta vastaavat polttoainevarastot.

Polttoaineiden varmuusvarastointi on toteutettu varastointivelvoitteilla ja valtion omistamilla varmuusvarastoilla. Tuontipolttoaineiden velvoitevarastoinnista annetun lain (1070/1994) mukaan lämpöä ja sähköä tuottavan kivihiiililaitoksen varastointivelvoitteena on kolmen kuukauden keskimääräinen kulutus. Myös kivihiilen maahantuojaan on pidettävä kolmen kuukauden keskimääräistä kulutusta vastaavaa vähimmäisvarastoa. Öljyn maahantuojan velvoite vastaa kahden kuukauden keskimääräistä tuontia. Maakaasulaitoksen ja maakaasun maahantuojan varastointivelvoite vastaa kolmen kuukauden keskimääräistä volyyymia. Velvoitevarastot voi ottaa käyttöön Huoltovarmuuskeskuksen luvalla, joka voidaan myöntää, jos varastointivelvollisen tuotanto tai kaupallinen toiminta on saantihäiriön vuoksi vaarassa keskeytyä tai olennaisesti vähentyä. Jos kansainvälisestä energiaohjelmasta tehdyn sopimuksen velvoitteet edellyttävät Suomen luovuttavan öljyä kansainväliseen jakojärjestelmään, voi kauppa- ja teollisuusministeriö myöntää velvoitevaraston alituslupan. Velvoitevaraston alituslupia on myönnetty lain

voimassaoloaikana kolme kertaa, muun muassa ankaran talven aiheuttamien kivihiilen rahtausvaikeuksien vuoksi.

Loppuosa velvoitevarastoinnille asetetusta viiden kuukauden kokonaistavoitteesta täytetään Huoltovarmuuskeskuksen hoitamilla valtion varmuusvarastoilla. Varmuusvarastojen mitoituksessa on otettu huomioon maakaasun korvaaminen polttoöljyllä. Valtion varmuusvarastointi kustannetaan huoltovarmuusrahastosta, johon tuloutetaan sähköstä ja tuontipolttoaineista kannettava huoltovarmuusmaksu. Huoltovarmuuskeskus tekee energia-alan yritysten tai kunnallisten laitosten kanssa sopimukset varastojen sijoittamisesta normaalin logistiikan yhteyteen. Huoltovarmuuskeskus ostaa tällä tavoin markkinoilta kaikki varastojen hoitoon tarvittavat palvelut.

Valtion varmuusvarastoissa on öljytuotteita runsaat 3,5 miljoonaa tonnia ja jonkin verran kivihiihtä. Valtion varmuusvarastojen määrää on pienennetty 1990-luvun huipputasosta noin puoli miljoonaa tonnia. Maakaasun käytön lisääntyminen johtanee tavoitemäärien kääntymiseen uudelleen kasvuun.

Syksyllä 2005 Yhdysvalloissa öljyteollisuutta vahingoittaneen Katriina-myrskyn jälkeen valtion varmuusvarastoja purettiin markkinoille kansainvälisen energijärjestö IEA:n päätöksen mukaisesti 41 000 tonnia moottoripolttoaineiden kansainvälisen tarjonnan lisäämiseksi.

Ydinpolttoaineen varmuusvarastointi on hoidettu sopimusmenettelyllä valtion ja ydinvoiman tuottajien välillä.

Kolmas materiaalisen varautumisen muoto on turvavarastolaissa (970/1982) säädetty turvavarastointi. Se on tarkoitettu yrityksen oman tuotannon varmistamiseksi raaka-aineiden saantihäiriöissä. Turvavaraston perustamiseen tarjoutuva yritys tekee Huoltovarmuuskeskuksen kanssa turvavarastointisopimuksen, jossa sovitaan kaupallisten varastojen lisäksi pidettävästä turvavarastosta. Turvavaraston käyttöönotto on luvanvaraista. Varasto rahoitetaan luottolaitoksesta nostettavalla lainalla, jolle Huoltovarmuuskeskus maksaa korkotukea ja antaa takauksen. Korkotuki maksetaan huoltovarmuusrahastosta, mutta sen taso määritetään valtion talousarviossa. Polttoturve kuuluu vuonna 2006 vah-

vistetun turvavarastointiohjelman piiriin (VNA 169/2006). Turvavarastointisopimuksia on tällä hetkellä voimassa noin 20. Voimalaitospolttoaineita koskeva turvavarastointisopimus on viimeksi ollut voimassa 1980-luvulla. Sopimus koski tuolloin kivihiilen turvavarastointia.

2.1.2. Sähkön tuotannon verkkoon pääsy

Sähkömarkkinalailla (386/1995) on varmistettu, että kaikki sähkö voidaan siirtää voimalaitoksilta sähkön käyttäjille ja että kaikki voimalaitokset kytketään osaksi valtakunnanlaajuista sähköverkkoa. Sähkön siirrossa lähtökohtana on tasapuolinen ja kustannusvastaava hinnoittelu. Tämän varmistamiseksi sähkömarkkinalaissa on säädetty sähköverkonhaltijalle voimalaitosten liittämismisvelvollisuus, sähkön siirtovelvollisuus sekä verkon kehittämismisvelvollisuus. Sähkömarkkinalain siirtovelvollisuutta koskevan 10 §:n mukaan verkonhaltijan on kohtuullista korvausta vastaan myytävä sähkön siirtopalveluja niitä tarvitseville verkkonsa siirtokyvyn rajoissa. Siirtovelvollisuutta täsmentävät säännökset sisältyvät lain 14 §:ään. Sen mukaan verkkopalvelujen myyntihintojen ja -ehtojen sekä niiden määräytymisperusteiden on oltava tasapuolisia ja syrjimättömiä kaikille verkon käyttäjille. Näistä ehdoista saa poiketa vain erityisistä syistä. Verkkopalvelujen hinnoittelun on oltava kohtuullista eikä verkkopalvelujen hinnoittelussa ei saa olla perusteettomia tai sähkökaupan kilpailua ilmeisesti rajoittavia ehtoja tai rajauksia. Siinä on kuitenkin otettava huomioon sähköjärjestelmän toimintavarmuuden ja tehokkuuden vaatimat ehdot sekä kustannukset ja hyödyt, jotka aiheutuvat sähköntuotantolaitoksen liittamisestä verkkoon.

Sähkömarkkinalain 16 §:n mukaisesti Energiamarkkinavirasto on määrännyt sähköverkkoluvassa Fingrid Oyj:n järjestelmävastaavaksi. Järjestelmävastaavan tehtävänä on vastata Suomen sähköjärjestelmän teknisestä toimivuudesta ja käyttövarmuudesta sekä huolehtia valtakunnalliseen tasevastuuseen kuuluvista tehtävistä tarkoituksenmukaisella ja sähkömarkkinoiden osapuolten kannalta tasapuolisella ja syrjimättömällä tavalla. Järjestelmävastaavan tulee ylläpitää ja

kehittää järjestelmävastuun piiriin kuuluvia toimintojaan ja palveluitaan sekä ylläpitää, käyttää ja kehittää sähköverkkoon ja muita järjestelmävastuun hoitamiseen tarvittavia laitteistojaan sekä yhteyksiä toisiin verkkoihin siten, että edellytykset tehokkaasti toimiville sähkömarkkinoille voidaan turvata. Järjestelmävastaava voi asettaa järjestelmävastuun toteuttamiseksi tarpeellisia ehtoja sähkön siirtojärjestelmän sekä siihen liitettyjen voimalaitosten ja kuormien käyttämiselle.

Energiamarkkinavirasto vahvistaa sähkömarkkinalain 38 a §:n mukaisesti etukäteen verkonhaltijan ja järjestelmävastuuseen määrätyn kantaverkonhaltijan noudatettavaksi siirtopalvelujen ehdot.

Voimalaitoksissa tuotetun sähkön hinta määräytyy pohjoismaisilla sähkömarkkinoilla kysynnän ja tarjonnan mukaan. Sähkön tukumarkkinahintoja ei säännellä. Lähes kaikessa sähkökaupassa Nordpool -sähköpörssin hintanoteeraukset määrittävät joko suoraan tai välillisesti sähkön hintatason. Sähköntuottajat ja -myyjät voivat myydä sähkönsä sähköpörssin tai muiden kauppapaikkojen kautta asiakkaille. Sähköä voidaan myydä myös itsenäisesti kahdenvälisen sopimusten tai välittäjien kautta.

2.1.3. Sähkön tuotantoon kohdistuvat tuet

Sähkön tuotantoon kohdistuva tukijärjestelmä perustuu Suomessa voimalaitosten investointitukiiin sekä energiaverojärjestelmän kautta annettavaan verotukseen. Lisäksi puupolttoaineen tuotantoon kohdistuvat tuet voidaan katsoa epäsuoraksi tueksi puupolttoaineeseen perustuvalla sähkön tuotannolle.

Energiatuilla tavoitellaan erityisesti uusiutuvien energialähteiden ja energiatehokkuuden edistämistä ja se suuntautuu pääasiassa lämmön tuotantoon. Tuki on harkinnanvaraista valtionapua, jonka perusteista säädetään valtioneuvoston asetuksella ja jota myönnetään valtion talousarviossa vuosittain annettavan valtuuden puitteissa. Nykyinen asetus (625/2002) on annettu vuonna 2002. Investointiavustuksia on viime vuosina myönnetty pääasiassa puupolttoaineita käyttävien lämpökusten ja voimalaitosten investointeihin, tuulivoimainvestointeihin sekä puupolttoaineiden tuotannon investointeihin.

Energiaverolainsäädäntöön sisältyvä tukijärjestelmä muodostuu sähköntuotannon tuesta ja energiaintensiivisen teollisuuden veronpalautuksesta. Suomessa on luovuttu sähköntuotannon polttoaineiden verottamisesta ja siirrytty pelkästään lopputuotteen eli sähkön verottamiseen. Sähkön veron määrään ei vaikuta tuotantotapa tai käytetty polttoaine. Nykyisessä energiaverojärjestelmässä tuetaan useilla uusiutuville energialähteillä ja kierrätyspolttoaineilla tuotettua sähköä sähköntuotannon verotuilla. Verojärjestelmän kautta ohjattu tuki voidaan katsoa kuluttajien maksaman sähköveron palauttamiseksi uusiutuvan sähkön tuottajille. Käytännössä verotuki on toimintatukea uusiutuvaan energiaan perustuvalla sähköntuotannolle.

Sähkön tuotannon tukea saadaan sähköstä, joka on tuotettu tuulivoimalla, vesivoimalaitoksessa, jonka nimellisteho on enintään yksi megavoltiampeeri, puulla ja puupohjaisilla polttoaineilla, kierrätyspolttoaineella, biokaasulla, metsähakkeella, metallurgisten prosessien jätekaasuilla tai kemiallisten prosessien reaktiolämmöllä. Tuen perusmäärä on 0,42 senttiä kilowattitunnilta. Tuulivoiman ja metsähakkeen kilpailukyvyyn turvaamiseksi ja parantamiseksi niillä tuotetulle sähkölle maksetaan korotettua tukea 0,69 senttiä kilowattitunnilta. Kierrätyspolttoaineella tuotetun sähkön tuki on puolestaan 0,25 senttiä kilowattitunnilta.

Suomessa ei ole käytössä ostovelvoitteen perustuvia syöttötariffi- tai sertifikaattijärjestelmiä, joita useat maat soveltavat uusiutuville energialähteillä tuotettuun sähköön.

2.2. Kansainvälinen kehitys ja ulkomaiden lainsäädäntö

2.2.1. Voimalaitospolttoaineita koskevat huoltovarmuusjärjestelyt

Useissa maissa on polttoaineiden varmuusvarastoinnissa käytössä samat kaksi perusvaihtoehtoa kuin Suomessa eli valtion omistamat varastot sekä polttoaineiden maahantuojille tai käyttäjille asetettu varastointivelvoitteet.

Ruotsissa varastoidaan öljyä kriisien ja sodan varalta. Öljymarkkinoiden häiriöihin vastataan etupäässä kansainvälisin sopimuk-

sin IEA:n ja Euroopan unionin puitteissa. Ruotsin hallitus päättää vuosittain normaaliolojen häiriötilanteiden varalta pidettävien öljyvarastojen suuruudesta. Ruotsin energiaviranomaisen päättää varastointivelvollisista ja velvoitevaraston suuruudesta. Valtion omistamia öljyn tai kivihiilen varmuusvarastoja Ruotsissa ei enää ole.

Virossa on uusi lainsäädäntö, jolla luodaan siirtymäajan puitteissa ETY:n jäsenvaltioiden velvollisuudesta ylläpitää raakaöljy- ja/tai öljytuotevarastojen vähimmäistasoa annetun neuvoston direktiivin 68/414/ETY edellyttämät varastot. Virossa ei ole varmuusvarastointiin soveltuvaa varastokapasiteettia eikä sitä ole tarkoitus rakentaa julkisilla varoilla. Viro on tehnyt eri maiden kanssa direktiivin perusteella sopimuksia, joiden nojalla Viro järjestää tarjouskilpailuja varastojen pidosta. Varaston sijaintimaan viranomaisen valvovat Viron lukuun sopimusten noudattamista. Tällaisia järjestelyjä Virolla on ainakin Tanskan ja Ruotsin kanssa.

Suomessa voimassa olevan kaltainen järjestelmä valtion varmuusvarastoinen on muun muassa Saksassa, Irlannissa, Tanskassa ja Ranskassa.

Eräät suuret öljyn ostajamaat, kuten Yhdysvallat ja Japani, ovat käyttäneet hallituksen strategisia öljyreservejä myös vaikuttaakseen hintatasoon kansainvälisillä markkinoilla.

Kansainvälisestä energiaohjelmasta tehty sopimus edellyttää, että sopimukseen osallistuvat maat ylläpitävät yhteisesti öljyn omavaraisuutta poikkeustilanteiden varalta. Tätä tarkoitusta varten jokainen mukana oleva maa ylläpitää riittäviä varmuusvarastoja, jotka kattavat vähintään 90 päivän kulutuksen ilman öljyn nettotuontia. Määrä lasketaan edellisen kalenterivuoden keskimääräisen päiväkohtaisen tason perusteella. Suomi täyttää IEP –sopimuksen mukaisen velvoitteensa velvoitevarastoilla ja tuotteittain sopimusvelvoitteista puuttumaan jäävän määrän valtion varmuusvarastoilla.

Neuvoston direktiivi 68/414/ETY ETY:n jäsenvaltioiden velvollisuudesta ylläpitää raakaöljy- ja/tai öljytuotevarastojen vähimmäistasoa edellyttää jäsenvaltioita pitämään yhteisön alueella olevat öljytuotteiden varastonsa jatkuvasti vähintään 90 päivän keski-

määräistä päivittäistä kotimaan kulutusta vastaavalla tasolla. Suomi ilmoittaa direktiivin mukaisiksi varastoiksi samoja varastoja kuin IEP –sopimuksen perusteella.

2.2.2. Syöttötariffit

Euroopan unioni

Euroopan unionin jäsenmaissa käytössä olevat sähkön syöttötariffijärjestelmät perustuvat useimmiten sähkön sisämarkkinoita koskevista yhteisistä säännöistä ja direktiivin 96/92/EY kumoamisesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/54/EY 11 artiklan 3 kohtaan. Järjestelmien tarkoituksena on lisätä uusiutuvilla energialähteillä tuotettavan sähkön määrää ja erityisesti tuotantokapasiteettia. Jonkinlainen syöttötariffijärjestelmä on käytössä ainakin Irlannissa, Saksassa, Itävallassa, Ranskassa, Kreikassa, Tanskassa, Espanjassa, Portugalissa, Hollannissa, Luxemburgissa, Tsekin tasavallassa, Virossa, Liettuassa, Unkarissa, Slovakiassa ja Sloveniassa. Useimmissa maissa syöttötariffijärjestelmä ja jokin toinen tukimuoto muodostavat yhdistelmän, jolla uusiutuvilla energialähteillä tuotettavan sähkön käyttöä edistetään.

Seuraavassa selostetaan esimerkinomaisesti Irlannin, Saksan ja Itävallan käytäntöjä. Vain Irlannin tapauksessa on kyse turpeella tuotetun sähkön tukemisesta. Saksan ja Itävallan tapaukset antavat valaistusta syöttötariffin periaatteista, joskin niissä on tavoitteena uusiutuvan energian edistäminen ja tuotantokapasiteetin lisääminen.

Irlanti

Irlannin sähköntuotannosta noin kuusi prosenttia on polttoturpeella tuotettua lauhdutus-sähköä. Maassa käytössä oleva sähköntuotannon tukijärjestelmä on nimeltään Public Service Obligation – eli PSO-järjestelmä. Komissio on hyväksynyt sen vuonna 2001 päätöksellään C(2001)3265 fin., jossa muun muassa todetaan, että riippumatta siitä, pitääkö järjestelmä sisällään valtiontukea, järjestelmä on hyväksyttävä, koska mahdollinen valtiontuki joka tapauksessa olisi perusteltua julkisen palvelun velvoitteen nojalla.

Irlannin PSO-tukijärjestelmä toimii turpeen osalta seuraavasti: Turvelauhdutussähkön tuottajat on velvoitettu ostamaan polttoturvetta säännellyllä hinnalla valtiolliselta turpeentuottajalta Bord Na Monalta. Tästä aiheutuvat ylimääräiset kustannukset korvataan turvelauhdutussähkön tuottajille jälkikäteen. Turpeen hinta asetetaan siten, että turpeentuottaja saa kohtuullisen tuoton. Energiaviranomainen vahvistaa turpeen hinnan. Turvesähkön tuotantokustannusten ollessa korkeammat kuin hiilellä tai maakaasulla tuotetun sähkön, kompensoi PSO-järjestelmä sähköntuottajalle sähkön markkinahinnan ylittävän osan turvelauhdutussähkön kustannuksista sekä kattaa uusien laitosten investointi- ja pääomakulut. Järjestelmässä valtiollinen sähkön tuottaja Electricity Supply Board arvioi vuosittain turvesähköntuotannon aiheuttamat kustannukset, jonka perusteella energiaviranomainen arvioi ja vahvistaa PSO-maksun tason. PSO-järjestelmän piiriin kuuluvat myös ne yksityisomisteiset turvevoimalat, jotka tuottavat sähköä valtiolliselle Electricity Supply Boardille.

PSO-järjestelmän puitteissa tuetaan myös Irlannin uusiutuvaan energiaan perustuvaa sähköntuotantoa, kuten tuulivoimaa. Pääosa eli lähes 90 prosenttia järjestelmän kuluista kuitenkin syntyy turvesähkön tukemisesta.

PSO-järjestelmän kulut kerätään sähkön loppukuluttajilta. Vuonna 2005 PSO-maksun suuruudeksi on arvioitu yhteensä noin 103 miljoonaa euroa, josta turvesähkön osuus oli noin 91 miljoonaa euroa. Tämä vastaa keskimäärin noin 30 euron tukea megawattitunnille tuotettua turvesähköä.

Saksa

Vuonna 1991 Saksassa säädettiin jo aiemmin voimassa olleen tuulivoiman tukiohjelman lisäksi laki sähkön syöttötariffista (Stromeinspeisungsgesetz). Sen mukaan alueellisten verkkoyhtiöiden tuli maksaa tietyille uusiutuvan sähköenergian tuotantomuodoille 80 prosenttia sähkön loppukäyttäjähinnasta. Lisäksi laki edellytti kaiken edellä mainitun sähkön ottamista verkkoon. 1990-luvun lopulla järjestelmässä oli kaksi sen tavoitteiden kannalta merkittävää ongelmaa: järjestelmän kustannukset jakautuivat voimakkaasti maan-

tieteellisesti ja toisaalta sähkömarkkinoiden vapautuminen laski sähkön loppukäyttäjähintaa ja siten uusiutuvan sähkön tuottajien saamaa tukea.

Syöttötariffilaki uudistettiin vuonna 2000 ja se sai nimekseen laki uusiutuvasta energiasta (Gesetz für den Vorrang Erneuerbare Energien 40/2004). Vuonna 2004 lakia muutettiin vielä siten, että geotermisen sähkön, aurinkosähkön ja joidenkin biosähkön tuotantomuotojen tukia nostettiin, ja eräiden tuulisten seutujen tuulivoiman tukea leikattiin merkittävästi.

Laissa uusiutuvasta energiasta määrätään, että paikallisilla verkko-operaattoreilla on velvollisuus antaa etusija uusille uusiutuvaa energiaa käyttäville laitoksille ja ostaa kaikki näiden laitosten tuottama sähkö määriteltyyn hintaan. Vastaavasti kantaverkkoyhtiöllä on velvollisuus ostaa paikallisilta verkko-operaattoreilta kyseinen sähkö. Järjestelmään liittyvät kustannukset tasataan alueittain vuosittain. Tariffi on pääosin taattu 20 vuoden ajaksi muutamia poikkeuksia lukuun ottamatta. Tariffin suuruus riippuu laitoksen käynnistymisvuodesta.

Laki uusiutuvasta energiasta on Saksassa lisännyt tuntuvasti uusiutuvilla energialähteillä tuotettavan sähkön määrää ja tuotantokapasiteettia. Vuosien 2000 ja 2004 välillä lain piiriin kuuluva sähköntuotanto on kasvanut 13,6 terawattitunnista 34,9 terawattituntiin. Saksa pyrkii lain avulla kasvattamaan uusiutuvien energialähteiden osuutta maan sähköntuotannossa 12,5 prosenttiin vuoteen 2010 mennessä. Saksan järjestelmässä uusiutuvilla energialähteillä tuotetulle sähkölle maksettava syöttötariffi on tyypillisesti suuruusluokkaa 50—150 euroa megawattitunnilla energialähteestä riippuen.

Itävalta

Itävallassa on jo pitempään tuettu uusiutuvilla energialähteillä tuotettua sähköä ja sen verkkoon pääsyä osavaltiokohtaisilla syöttötariffeilla, joiden suuruus määräytyi arvioitujen tuotantokustannusten mukaan. Vuoden 2003 alusta Itävalta harmonisoi syöttötariffijärjestelmänsä koko maata koskeväksi (Laki vihreästä sähköstä, Ökostromgesetz 149/2002).

Uusi järjestelmä nopeutti uuden tuotantokapasiteetin syntymistä. Haittana oli, että järjestelmän kustannukset loppukuluttajille nousivat huomattavasti odotettua suuremmiksi. Niinpä vuoden 2005 lopussa Itävallan tukijärjestelmä uudistettiin. Uusi laki rajoittaa nyt uusiin investointeihin saatavilla olevan uuden tuen määräksi 17 miljoonaa euroa vuodessa. Kun kuluvan vuoden katto on saavutettu, uudet investoinnit eivät saa tukea. Lisäksi tuen kesto on rajattu aiemmasta 13 vuodesta 12 vuoteen ja tuen tasoa alennettu kahtena viimeisenä vuonna. Järjestelmän kokonaiskustannusten on arvioitu nousevan lähes 390 miljoonaan euroon vuodessa.

Itävallassa tuki rahoitetaan loppukäyttäjien verkkomaksun ohessa ja sähkön myyntiyhtiöiden ostovelvollisuudella. Loppukäyttäjiltä peritään verkkomaksun ohessa kaikkiaan kolme eri maksua, yhdistetyn sähkön ja lämmön tuotannon maksu, pienvesivoimamaksu ja ekomaksu. Ensin mainitun tuen Itävallan energiainfoviranomaisen maksaa yhdistetyn sähkön ja lämmön tuotannon laitoksille ja muut tuet maksetaan ekotasevastaaville sähköverkkoyrityksille, jotka välittävät tuen uusiutuvan sähköenergian tuottajille. Tämän lisäksi sähkön myyntiyhtiöillä on velvollisuus ostaa tietty osuus, noin 9–10 prosenttia, myymästään sähköstä korotettuun hintaan 45 euroa megawattitunnilta ekotasevastaavilta yrityksiltä.

Loppukäyttäjiltä perittävät maksut määritetään vuodeksi kerrallaan järjestelmän edellisenä vuotena ekotasevastaaville yrityksille aiheuttamien kustannusten perusteella.

2.3. Nykytilan arviointi

2.3.1. *Polttoturpeen varastointi saanti-häiriöiden varalta*

Turvepolttoaineen osuus Suomen primäärienergiasta on noin viisi prosenttia. Polttoturpeesta käytetään noin 60 prosenttia yhdyskuntien lämmön ja sähkön tuotantoon ja noin 40 prosenttia teollisuuden lämmön, höyryn ja sähkön tuotantoon. Teollisuuden voimalaitokset toimittavat eräillä paikkakunnilla myös yhdyskuntien tarvitseman kaukolämmön. Polttoturvetta käytetään energiantuotannossa ennen kaikkea paikallisesti, sillä

kannattava kuljetusetäisyys suolta voimalaitokselle on noin 100 kilometriä. Polttoturpeen tuotanto ja käyttö painottuvat Itä- ja Pohjois-Suomeen sekä Pohjanmaalle. Polttoturpeella on kotimaisena ja paikallisena energialähteenä merkittävä vaikutus toimitusvarmuuteen lämmön ja sähkön tuotannossa.

Luonnonvarana turvetta on Suomessa runsaasti, mutta polttoaineena sitä voidaan käyttää vain pitkäkestoisten soiden valmistelun ja turpeen tuotantoprosessin jälkeen. Tavanomaisena tuotantovuotena turvetta nostetaan toukokuun alusta syyskuun loppuun. Sääolojen vaihtelujen vuoksi nostettava määrä voi vaihdella huomattavasti ja jäädä minimissään jopa viidesosaan tavoitteestaan. Tuotannon onnistumisessa määrävä tekijä on sateisuus nostopaikkakunnalla erityisesti keväällä ja alkukesällä. Heikkona tuotantovuotena nostettava määrä ei riitä seuraavaan nostokautteen saakka, ja tällöin puuttuva määrä toimitetaan varastoista. Polttoturpeen toimittajilla on normaalisti varastoituna polttoturvetta määrä, joka riittää täyttämään heikon nostovuoden aiheuttaman vajeen. Polttoturpeen varastotasot ovat 2000-luvun kuluessa kuitenkin laskeneet voimakkaasti. Jos heikkoja nostovuosia sattuu kaksi tai useampia peräkkäin, eivät polttoturvevarastot nykyisellään välttämättä riitä täyttämään kysyntää.

Turvevoimalaitokset voivat yleensä käyttää korvaavana polttoaineena puuhaketta tai kivihiltä. Energiapolitiikassa puupolttoaineen käyttöä on pyritty lisäämään. Nykyisellään puupolttoainetta ei kuitenkaan tuoteta sellaisia määriä, että se muodostaisi reservin polttoturpeelle. Lisäksi biopolttoaineiden toimitus voimalaitoksille vaikeutuu kovilla pakkasilla, jolloin polttoturvetta voidaan käyttää turvaamaan polttoainetoimituksia. Koska polttoturvetta käyttävät voimalaitokset sijaitsevat lähes poikkeuksetta sisämaassa, on kivihillen käyttö polttoturvetta korvaavana polttoaineena logistisesti ongelmallista. Myös kivihillen laivaukseen ja Itämeren talviolosuhteisiin sopivan laivauskapasiteetin varaaminen riittävästi etukäteen voi aiheuttaa ongelmia etenkin hankalina jäätalvina.

Polttoturve ei kuulu huoltovarmuuden turvaamisesta annetun lain mukaisen velvoitevarastoinnin piiriin, sillä varastointivelvoitet-

ta sovelletaan ainoastaan tuontipolttoaineisiin. Sen sijaan polttoturpe kuuluu nykyisin turvavarastointiohjelman ja sitä kautta turvavarastolain soveltamispiiriin. Polttoturpeen turvavarastointisopimuksia ei kuitenkaan ole tehty lainkaan tämän mahdollisuuden voimassaoloaikana.

2.3.2. *Polttoturpe polttoaineena lauhdutussähkön tuotannossa*

Suomessa avoin verkkoon pääsy koskee kaikkia sähköntuottajia ja sähkönkäyttäjiä näiden koosta riippumatta. Euroopan yhteisöjen komission 26.5.2004 julkaiseman raportin mukaan sähköverkkoon pääsy on Suomessa järjestetty hyvin. Kaikki kantaverkkoon liittyneet sähköntuottajat, joilla on edellytyksiä kilpailukykyiseen tuotantoon, pystyvät toimittamaan sähköä asiakkaalle minne tahansa Suomen alueella.

Pohjoismaisten sähkömarkkinoiden ongelmana on se, miten turvata voimalaitosten ajojärjestyksessä viimeisenä tuotantomuotona olevan sähkön lauhdutustuotannon riittävä kannattavuus. Kuivia vesivuotia lukuun ottamatta lauhdutusvoimalaitoksille kertyy vuosittain niin vähän ajotunteja, että voimalaitosten omistajat eivät välttämättä pysty kattamaan voimalaitosten ylläpitokuluja. Eräät kivihiiltä, raskasta polttoöljyä ja polttoturvetta polttoaineenaan käyttävät lauhdutusvoimalaitokset kuuluvat tähän ryhmään. Lauhdutussähköllä on kuitenkin tärkeä rooli Suomen ja Pohjoismaiden voimajärjestelmässä, sillä sitä tarvitaan erityisesti tasaamaan kulutushuippuja ja pullonkauloja pohjoismaisessa sähkönsiirrossa.

Vuoden 2005 alusta alkanut EY:n laajuinen hiilidioksidin päästökauppa on turpeen korkean ominaispäästökertoimen vuoksi heikentänyt polttoturpeen kilpailukykyä muihin voimalaitospolttoaineisiin nähden. Päästöoikeuden arvon noustessa riittävästi myös kivihiilen käyttö voi tulla polttoturvetta edullisemmaksi voimalaitoksissa, joissa polttoturpe on aiemmin ollut pääpolttoaineena. Polttoturpeen kilpailukykyyn heikentyessä heijastuvat sen käytön vähentymisen vaikutukset myös polttoturpeen tuotantoon sekä puupolttoaineiden käyttöön. Päästökauppaympäristössä polttoturpeen tuotantokapasiteetin on-

gelmaksikin on muodostunut se, että polttoturpeen toimittajilla on tuotantoketjun kannattavuuden heikentyessä vaikeuksia turvata lauhdutusvoimalaitosten polttoainehuoltoa, jos polttoturpeen kysyntä ei ole pääpiirteissään jatkuvaa lähivuosina.

3. **Esityksen tavoitteet ja keskeiset ehdotukset**

3.1. **Esityksen tavoitteet**

Hallituksen esitys on kaksiosainen ja sillä pyritään maan huoltovarmuuden ja sähkön toimitusvarmuuden turvaamiseksi edistämään toisaalta polttoturpeen saatavuutta sääoloista johtuvien huonojen tuotantokausien jälkeisenä aikana ja toisaalta polttoturpeen kilpailukykyä sähkön lauhdutustuotannossa.

Polttoturpeen turvavarastoja koskevan laukiehdotuksen tavoitteena on polttoturpeen saatavuuden turvaaminen lämmön ja sähkön tuotantoon sääoloista johtuvien huonojen tuotantokausien jälkeisenä aikana. Sääolojen vaihtelun vuoksi polttoturpeen tuotanto alenee eräinä vuosina tuottajien toiminnasta riippumatta. Tätä polttoturpeen tuotannon sääriippuvuudesta aiheutuvaa epävarmuutta voimalaitosten polttoainehuoltoon pyritään vähentämään perustamalla ja ylläpitämällä polttoturpeen tavanomaisen kaupallisen varaston ylittäviä turvavarastoja. Tavoitteena on varmistaa, että polttoturpeen varastot pienimmilläänkin riittäisivät muodostamaan puskurin heikon nostokauden varalta.

Pohjoismaissa valtaosa sähköstä tuotetaan vesi- ja ydinvoimalla sekä sähkön ja lämmön yhteistuotantona teollisuuden ja yhdyskuntien lämmitysvoimalaitoksissa. Lisäksi sähköä tuodaan Pohjoismaiden ulkopuolelta. Jos sähkön kysyntä Pohjoismaissa on edellä mainittua suurempi, tuotetaan erotus lauhdutustuotantona. Lauhdutussähköä tarvitaan erityisesti tasaamaan kulutushuippuja ja pullonkauloja pohjoismaisessa sähkönsiirrossa. Pohjoismaissa merkittävää lauhdutuskapasiteettia on Suomessa ja Tanskassa. Lauhdutuskapasiteetti perustuu valtaosin kivihiileen sekä Suomessa myös turpeeseen.

Hiilidioksidin päästökauppa on turpeen korkean ominaispäästökertoimen vuoksi heikentänyt polttoturpeen kilpailukykyä muihin

voimalaitospolttoaineisiin nähden. Päästöoikeuden arvon noustessa riittävästi myös kivihiilen käyttö voi tulla polttoturvetta edullisemmaksi voimalaitoksissa, joissa polttoturpe on aiemmin ollut pääpolttoaineena. Polttoturpeen kilpailukyvyyn heikentyessä heijastuvat sen käytön vähentymisen vaikutukset myös polttoturpeen tuotantoon sekä puupolttoaineiden käyttöön. Polttoturpeesta tuotetun sähkön syöttötariffeja koskevan lakiehdotuksen tarkoituksena on polttoturpeen kilpailukyvyyn parantamiseksi muuttaa lauhdutusvoimalaitosten ajojärjestystä siten, että kotimaista polttoturvetta polttoaineena käyttävä voimalaitos saisi osittaisen etusijan ajojärjestyksessä ulkomaisia fossiilisia polttoaineita käyttäviin lauhdutusvoimalaitoksiin verrattuna.

3.2. Toteuttamisvaihtoehdot

3.2.1. *Polttoturpeen varastointi saanti-häiriöiden varalta*

Polttoturpeen saatavuuden turvaamiseksi olisi ensinnäkin mahdollista säätää varastointivelvoite myös polttoturpeelle. Polttoturvetta käyttävät voimalaitokset eivät kuitenkaan voi pitää käyttöpaikalla suuria varastoja, koska laitosten rakennetta ei ole suunniteltu varastointiin laitoksen yhteydessä. Useimmat turvelaitokset sijaitsevat taajamissa, joissa pöly- ja muiden ympäristöhaittojen vuoksi turpeen laajamittainen varastointi on vaikeasti toteutettavissa ja vaatisi investointeja. Varastointivelvoitteen kohdistaminen lämmön ja sähkön tuottajiin myös heikentäisi turpeen kilpailukykyä suhteessa tuontipolttoaineisiin. Vuoden 2005 alusta alkanut hiilidioksidin päästökauppa on jo nyt turpeen korkean ominaispäästökertoimen vuoksi heikentänyt polttoturpeen kilpailukykyä muihin voimalaitospolttoaineisiin nähden. Yleisenä energiapolitiittisena tavoitteena on kotimaisten polttoaineiden käytön edistäminen maan huoltovarmuuden ja energian toimitusvarmuuden turvaamiseksi. Uuden kustannusrasitteen asettaminen polttoturpeelle olisi ristiriidassa tämän tavoitteen kanssa.

Toisena vaihtoehtona polttoturpeen varastotasojen kasvattamiseksi on selvitetty suoraa valtioneuvoston tukea polttoturpeen kaupalliset varas-

tot ylittävälle lisävarastoille, jolloin maksettavan tuen avulla kannustettaisiin polttoturpeen toimittajia muodostamaan lisävarastoja puskuriksi heikon nostokauden varalta. Kaaavailtu suoraan tukeen perustuva malli ei täyttäisi Euroopan yhteisön valtiotukisäännösten vaatimuksia.

Turvepolttoaineen saatavuuden turvaaminen Huoltovarmuuskeskuksen toimenpitein kaupallisilla sopimuksilla on myös ollut esillä yhtenä vaihtoehtona, mutta sitä ei ole tässä yhteydessä katsottu tarkoituksenmukaiseksi, koska sopimusjärjestelyn käytännön muotoja ei ole yksilöity riittävästi lainsäädännössä.

Perinteisiä turvavarastointisopimuksia ei ole solmittu polttoturpeesta, vaikka se on ollut lainsäädäntömme mukaan jo pitkään mahdollista. Pääsyy tähän on se, että turvavaraston pääomakulujen kattamiseen myönnettävä korkotuki on sidottu varaston hankintaa varten rahoituslaitoksesta nostettuun luottoon. Polttoturpeen tuotanto- ja toimitusketjussa ei kuitenkaan ole luontevaa lainoitus-tarvetta varastoille.

Polttoturpeen saannin turvaamiseksi sääoloiltaan epäedullisen tuotantokauden jälkeen on ollut tarpeen kehittää uusi joustava turvavarastomalli, jossa turpeen varastotasoja lisätään rasittamatta turpeen kilpailukykyä suhteessa muihin polttoaineisiin.

3.2.2. *Polttoturpe polttoaineena lauhdutus-sähkön tuotannossa*

Polttoturpeella tuotetun lauhdutus-sähkön kilpailukyvyyn lisäämistä suhteessa tuontipolttoaineilla tuotettuun sähkөөn ja turvelauhdu-tussähkön tuotantomahdollisuuden turvaamista päästökauppaoloissa on selvitetty useasta näkökulmasta. Esillä on syöttötariffijärjestelmän lisäksi ollut seuraavat tukimallit: muuhun lauhdutus-sähkön tuotantoon kohdistuva panosvero, alkutuotevähennyksen käyttöönotto polttoturpeelle, suora käyttötuki turvelauhdu-tussähkön tuotannolle, korva-merkityt päästöoikeudet turvelauhdu-tuslaitoksille uusien päästökauppa-sektorin laitosten reservistä, sähkökäyttäjien ostovelvoitteen pohjautuva sertifi-kaattijärjestelmä ja suora tuki polttoturpeen tuotannolle soilla.

Muuhun kuin polttoturpeella tuotetun lauhdutus-sähkön tuotantoon kohdistuva panosve-

ro lisäisi turvesähkön kilpailukykyä suhteessa kotimaiseen lauhdutussähkön tuotantoon. Suomalaiselle sähköntuotannolle säädettyä veroa ei EY:n lainsäädännön ja sen soveltamista koskevan oikeuskäytännön perusteella voitaisi kohdistaa ulkomaiseen sähköntuotantoon. Tämän seurauksena panosvero johtaisi siihen, että pohjoismaisilla sähkömarkkinoilla tanskalaiset kivihiihilauhduuslaitokset tuottaisivat sähköä ajorjestyksessä ennen suomalaisia kivihiihilauhduuslaitoksia.

Ennen Euroopan yhteisöön liittymistä Suomessa arvonlisäverotuksessa laajalti käytössä olleen alkutuotevähennyksen soveltaminen puolestaan olisi vastoin yhteisön kuo-detta arvonlisäverodirektiiviä.

Turvelauhduus-sähkölle myönnettävä suora käyttötuki olisi luonteeltaan lähtökohtaisesti EY:n valtioneukisäännösten vastaista toimintatukea. Tukimuodolle ei olisi löydettävissä erityisperusteita, jotka mahdollistaisivat poikkeuksen valtioneukisäännöistä.

Olemassa oleville turvelauhduuslaitoksille ei päästökauppadirektiivin (2003/87/EY) mukaan voitaisi myöntää ylimääräisiä päästöoikeuksia uusille laitoksille varatusta reservistä.

Sähkönkäyttäjien ostovelvoitteeseen perustuva sertifiikaattijärjestelmä olisi järjestelmänä tavoitteeseen nähden hallinnollisesti kohtuuttoman raskas, jos se toteutettaisiin yksinomaan turvelauhduus-sähköä koskevana. Pelkästään turvepoltoaineeseen perustuvan sähkön lauhdustustuotannon tuki olisi myös vaikeasti perusteltavissa EY:n valtioneukisäännösten soveltamisen näkökulmasta. Esimerkiksi Ruotsin sähkösertifiikaattijärjestelmä on perusteltu yhteisön ympäristötukisuuntaviivojen mukaisesti ja turvesähkö on mukana siinä korkean polttoainehyötysuhteen omaavan sähkön ja lämmön yhteistuotannon osalta. Turvelauhduus-sähkö ei sisälly Ruotsin sähkösertifiikaattijärjestelmään.

Suora tuki soilla tapahtuvalle polttoturpeen tuotannolle olisi myös luonteeltaan toimintatukea, joka on periaatteessa kielletty yhteisön valtioneukisäännöissä. Tukimuodolle ei olisi löydettävissä erityisperusteita, jotka mahdollistaisivat tavoitteeseen verrattuna riittävän kattavan poikkeuksen valtioneukisäännöistä. Toisaalta tuki kohdistuisi myös muuhun energiantuotantoon kuin pelkästään turve-

lauhduus-sähkön tuotantoon.

Eri maissa käytössä oleville, uusiutuvien energialähteiden käytön lisäämiseen tähtääville syöttötariffijärjestelmille tyypillisiä piirteitä ovat määrätty kiinteä sähkön ostohinta ja ostovelvoite (esimerkiksi Saksa) tai sähkön markkinahinnan päälle maksettava kiinteä lisähinta, joka asetetaan tyypillisesti useammaksi vuodeksi (esimerkiksi Tanska ja Espanja). Tällaiset sähkön markkinahinnan suhteen varsin jäykät syöttötariffirakenteet aiheuttavat markkinoilla tehokkuushäviöitä eli eräänlaista ylikompensaatiota kyseiselle sähköntuotannolle. Ne voivat silti olla tarkoituksenmukaisia, jos tavoitteena on esimerkiksi saada syntymään runsaasti uutta sähköntuotantokapasiteettia.

Suomessa polttoturpeella tuotettavan lauhduus-sähkön tuotantoon vuosina 2006—2010 sovellettavaksi ehdotetun syöttötariffijärjestelmän tarkoitus olisi vaikuttaa yksinomaan olemassa olevan vähintään 120 megavolttiamppeerin suuruisen turvelauhduus-kapasiteetin ajorjestykseen. Syöttötariffin tarkoituksena ei olisi aikaansaada uutta turvelauhduus-kapasiteettia Suomeen. Suomen sähkömarkkinat toimivat osana avointa pohjoismaista sähkömarkkinaa. Tämän vuoksi myös ehdotettava syöttötariffi tulisi toteuttaa siten, että se olisi mahdollisimman markkinaehtoinen, mutta toteuttaisi kuitenkin sille asetun tavoitteen eli turvaisi turvelauhduus-sähkön ajorjestyksen erityisesti ennen kivihiihilauhduetta, joka useimmissa tilanteissa toimii sähkömarkkinoiden rajatuotantokustannuksen muodostajana. Tällaiseen tehtävään sopisi syöttötariffi, jossa tuotettavalle turvelauhduus-sähkölle maksetaan siitä markkinoilla muuten saatavan hinnan lisäksi muuttuva lisähinta, jonka suuruus riippuu keskeisistä hinnanmuodostukseen vaikuttavista markkinatekijöistä. Näistä tärkeimpiä ovat päästöoikeuden kulloinenkin hinta ja kivihiihen hinta. Polttoturpeen hinta on viime vuosina ollut hyvin vakaa, joten se voitaisiin pitää kiinteänä syöttötariffia määriteltäessä. Vastaavasti muut lisähinnan määrään keskeisesti vaikuttavat sähköntuotannon suuret voitaisiin tariffin määrittelyssä asettaa kiinteiksi ilman, että sillä olisi tavoitteen toteutumisen tai toimijoiden aseman kannalta suurta merkitystä.

3.2.3. Ehdotusten suhde EY:n valtioneutukija sähkömarkkinasääntelyyn

Polttoturpeen turvavarastointikorvaus

Kun julkinen sektori myöntää rahoitusta yrityksille, on toimenpidettä tarpeen arvioida suhteessa Euroopan yhteisön valtioneutukimääräyksiin. EY:n valtioneutukisääntöjä koskevat periaatteet määritellään yhteisön perustamissopimuksen 87—89 artikloissa. Valtioneutukea läheisesti sivuavaa, julkisen palvelun velvoitteesta maksettavaa korvausta puolestaan sääntelee 86 artiklan 2 kohta.

Perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohdan mukaan valtioneutuet ovat lähtökohtaisesti kiellettyjä. Perustamissopimuksessa määritellään kuitenkin poikkeukset, joiden nojalla tukitoimenpiteet voidaan hyväksyä (86 artiklan 2 kohta sekä 87 artiklan 2 ja 3 kohdat) yhteismarkkinoille soveltuviksi. Käytännössä merkittävä osa yrityksen toiminnoista, varsinkin erilaisiin hankkeisiin liittyvät tai julkisen palvelun velvoitteen toteuttamisesta aiheutuvat kustannukset, ovat hyväksyttävissä tiettyyn enimmäismäärään asti. Mikäli kyseessä on valtioneutuki, tulee toimenpide 88 artiklan 3 kohdan säätämän pääsäännön mukaan ilmoittaa eli notifioida komissiolle ennen täytäntöönpanoa. Joissain tilanteissa ennakkoilmoitusvelvollisuudesta voidaan poiketa. Näistä poikkeuksista säädetään komission päätöksessä julkisen palvelun velvoitteesta maksettavana korvauksena myönnettävää valtioneutukea koskeviksi yleisiksi puitteiksi (2005/C 297/04) sekä neuvoston asetuksessa (EY) N:o 994/98 Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 92 ja 93 artiklan soveltamisesta tiettyihin valtion monialaisen tuen muotoihin.

Perustamissopimuksen 86 artiklan 2 kohdan mukaan yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvien palveluiden osalta on mahdollista poiketa valtioneutukea koskevista määräyksistä, mikäli valtioneutukisääntöjen noudattaminen estäisi palvelun toteuttamisen ja mikäli toimenpiteellä ei vaaranneta yhteismarkkinoiden toimivuutta. Polttoturpeen turvavarastointi voidaan katsoa yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyväksi palveluksi. Tällaisten palveluvelvoitteiden määrittelyssä jäsenvaltiolla on suuri harkintavaltia. Jäsenvaltion on

kuitenkin rahoittaessaan palveluvelvoitteiden toteuttamista noudatettava 86 artiklan 2 tulokäytäntöä. Julkisen palveluvelvoitteen toteuttamisesta maksettavan korvauksen suhteesta EY:n valtioneutukisääntöihin on annettu useita EY:n tuomioistuinaratkaisuja. Valtioneutukisäännöt, ja siten myös ennakkoilmoitusvelvollisuus, voidaan välttää, mikäli julkisen palvelun velvoitteen toimeksianto noudattaa Euroopan yhteisön tuomioistuimen tuomion ”Altmark Trans” (asia C-280/00, annettu 24.7.2003) määrittelemiä kriteereitä.

Polttoturpeen turvavarastointiin liittyvien palveluiden toteuttamisesta maksettavan korvauksen suhdetta valtioneutukisääntöihin tulee siten arvioida Altmark Trans -tapauksessa annetun tuomion perusteella. Tuomiossa määritellään neljä kriteeriä, joiden tulee täytyä, jotta kyseessä ei olisi perustamissopimuksessa tarkoitettu valtioneutuki. Ensinnäkin edunsaajayrityksen tehtäväksi on tosiasiallisesti annettava julkisen palvelun velvoitteiden täyttäminen. Nämä velvoitteet on määriteltävä selvästi. Toiseksi ne perusteet, joiden perusteella korvaus lasketaan, on etukäteen vahvistettava objektiivisesti ja läpinäkyvästi. Kolmanneksi korvaus ei saa ylittää sitä, mikä on tarpeen, jotta voidaan kattaa kaikki ne kustannukset tai osa kustannuksista, joita julkisen palvelun velvoitteiden täyttäminen edellyttää. Neljänneksi, jos palveluntuottaja ei valita julkisia hankintoja koskevassa menettelyssä, tarvittavien kustannusten taso tulee määritellä vertaamalla niitä siihen, mitä hyvin johdetulle ja vastaavankaltaisia palveluja tuottamaan kykenevälle keskivertoyritykselle koituisi ko. velvoitteiden täyttymisestä.

Ehdotettu yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvä polttoturpeen turvavarastointia koskeva palveluvelvoite ja siitä maksettava korvaus on määritelty kyseisen tuomion kriteerien mukaisesti. Tämän vuoksi turvavarastointikorvaukseen ei sovellettaisi EY:n valtioneutukisääntöjä.

Syöttötariffi polttoturpeesta lauhdutusvoimalaitoksissa tuotetulle sähkölle

EY:n tuomioistuin ja komissio ovat ottaneet kantaa syöttötariffeihin lähinnä Saksan lainsäädäntöä käsitellessään. Lisäksi ratkai-

sukäytännöstä voidaan todeta esimerkkeinä komission päätökset Irlannin turvepolttoainetta energialähteenä käyttävän sähkön lauhdutustuotannon polttoaineen hankintavelvoitteesta sekä Ruotsin sähkösertifikaatteja koskevasta järjestelmästä. Näistä jälkimmäinen koskee uusiutuvien energialähteiden ohella myös sähkön ja lämmön yhteistuotannon yhteydessä turvepolttoaineesta tuotettua sähköä, mutta ei kuitenkaan nyt ehdotetun tapaan turvelauhdutussähköä.

Keskeinen lähtökohta syöttötariffin arvioinnissa on, että syöttötariffia ei katsota EY:n perustamissopimuksen 87 artiklassa tarkoitetuksi valtiontueksi, koska ehdotettuun ostovelvoitteeseen ei liittyisi valtion varojen suoraa tai välillistä siirtämistä ostovelvoitteen kohteena olevaa sähköä tuottaville yrityksille. Koska maksajaksi ehdotetun Fingrid Oyj:n osakkeiden enemmistö on yksityisessä omistuksessa, siirtyisivät varat syöttötariffijärjestelmässä yksityisen tahon välityksellä. Yhteisön oikeuskäytännössä ei ole annettu tällaisissa tapauksissa merkitystä sille, että varojen siirto perustuisi lain säännökseen (asia C-379/98 PreussenElektra AG). Tapauksessa PreussenElektra EY:n tuomioistuin vahvisti myös, että syöttötariffijärjestelmän rajaaminen Saksassa tuotettuun sähköön ei rikkonut EY:n perustamissopimuksen määräyksiä tavaroiden vapaasta liikkuvuudesta (28—30 artikla).

PreussenElektra –tapaukseen perustuvan yhteisön oikeuskäytännön mukaan ehdotettu syöttötariffijärjestelmä ei olisi valtiontukea yhteisön perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohdan tarkoittamassa merkityksessä, eikä sitä siten tarvitsisi notifioida valtioneuvoston 88 artiklan 3 kohdan edellyttämällä tavalla.

Sähkön sisämarkkinoita koskevista yhteisistä säännöistä ja direktiivin 96/92/EY kumoamisesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/54/EY tavoitteena on varmistaa sähkön sisämarkkinoiden toteuttamiseksi syrjimätön, avoin ja kohtuullisesti hinnoiteltu sähköverkkoon pääsy. Direktiivi sallii tästä huolimatta tietyissä tapauksissa poikkeuksen syrjimättömän verkkoon pääsyn vaatimuksesta. Direktiivin 11 artiklan 3 kohdan mukaan jäsenvaltio voi vaatia verkko-operaattoria antamaan sähköntuotan-

tolaitosten ajojärjestyksessä etusijan niille sähköntuotantolaitoksille, jotka käyttävät uusiutuvia energialähteitä tai jätettä tai tuottavat yhdistetysti sekä lämpöä että sähköä. Saman artiklan 4 kohdan mukaan jäsenvaltio voi puolestaan sähköntoimituksen turvaamiseksi määrätä, että tämä etusija ajojärjestyksessä annetaan sellaisille sähköntuotantolaitoksille, jotka käyttävät kotimaisia raakaenergiapoltoainelähteitä, mutta vain siinä määrin, että minään kalenterivuonna ei ylitetä 15 prosenttia kyseisessä jäsenvaltiossa kulutettavan sähkön tuottamiseen tarvittavasta raakaenergian kokonaismäärästä.

Markkinaperusteisesti toimivilla pohjoismaisilla sähkömarkkinoilla järjestelmävaastava siirtoverkonhaltija ei määrää ajojärjestyttä, vaan se määräytyy kaupallisista kriteereistä. Ajojärjestyksen muutos olisi kuitenkin mahdollista toteuttaa pohjoismaisilla sähkömarkkinoilla syöttötariffiin perustuvalla tukijärjestelyllä. Kun otetaan huomioon direktiivin 2003/54/EY 11 artiklan 4 kohdan säännös, voidaan katsoa, että ehdotettu menettely ei olisi ristiriidassa myöskään sähkön sisämarkkinadirektiivin kanssa.

3.3. Keskeiset ehdotukset

3.3.1. *Laki polttoturpeen turvavarastoista*

Polttoturpeen tuotannon sääriippuvuudesta aiheutuvaa epävarmuutta lämmön ja sähkön tuotannon polttoainehuoltoon pyritään vähentämään perustamalla ja ylläpitämällä polttoturpeen tavanomaisen kaupallisen varaston ylittäviä turvavarastoja. Tämän tarkoituksen toteuttamiseksi ehdotetaan säädettäväksi erityinen polttoturpeen turvavarastoja koskeva laki. Samassa yhteydessä polttoturpe poistetaan yleiseen turvavarastolakiin perustavasta turvavarastointiohjelmasta.

Turvavaraston perustaminen ja ylläpitäminen olisi polttoturpeen toimittajan kohdistuva julkisen palvelun velvoite, johon sitoutuminen olisi kuitenkin vapaaehtoista. Turvavarastolla tarkoitettaisiin sellaista lämmön tai sähkön tuotantoa varten perustettua polttoturpevarastoa, jota polttoturpeen toimittaja Huoltovarmuuskeskuksen kanssa tekemäänsä sopimukseen perustuen ylläpitäisi liiketoi-

minnassaan tarvitsemansa varaston lisäksi kolmen vuoden määräajan.

Turvavarastossa olevaa polttoturvetta voisi sopimuskauden aikana käyttää ainoastaan Huoltovarmuuskeskuksen myöntämällä luvalla. Käyttölupa voitaisiin myöntää, jos turvavarastojen liiketoiminnassaan tarvitsema polttoturvetta varasto olisi jäänyt päätyneiden tuotantokausien sääoloista tai muista turvavarastojen vaikutusvallan ulkopuolella olevista syistä johtuen merkittävästi turvavarastojen keskimääräisiä vuotuisia toimituksia pienemmäksi.

Huoltovarmuuskeskus maksaisi turvavarastojalle huoltovarmuusrahaston varoista korvauksen toteutuneesta turvavarastoinnista. Korvaus kattaisi osittain turvavarastojalle aiheutuneet pääoma-, varastointi- ja hävikkikustannukset.

3.3.2. *Laki polttoturpeesta lauhdutusvoimalaitoksissa tuotetun sähkön syöttötariffista*

Turvepolttoainetta käyttävän sähkön lauhdutusvoimantuotannon turvaamiseksi ehdotetaan sähköverkonhaltijan maksamaan syöttötariffiin perustuvaa määräaikaista tukijärjestelmää. Laissa säädettäisiin lauhdutusvoimalaitosten ajojärjestyksen muuttamisesta siten, että sen seurauksena kotimaista turvetta polttoaineena käytävä voimalaitos saisi osittaisen etusijan ajojärjestyksessä ulkomaisia fossiilisia polttoaineita käyttäviin lauhdutusvoimalaitoksiin nähden. Markkinaperusteisesti toimivalla pohjoismaisella sähkömarkkinalla ajojärjestyksen muutos toteutettaisiin syöttötariffiin perustuvalla tukijärjestelyllä.

Syöttötariffi olisi lisähinta, jonka järjestelmävastaava kantaverkonhaltija maksaisi järjestelmän piiriin kuuluvasta sähköstä tuottajalle sen hinnan täydennykseksi, jonka tuottaja saa markkinoille myymästään sähköstä sähköpörssistä tai muulta ostajalta. Syöttötariffijärjestelmä rahoitettaisiin syöttötariffimaksulla, jonka järjestelmävastaava keräisi erillisenä maksuna kantaverkkoon liittyneeltä sähkön kulutukselta.

Syöttötariffijärjestelmä olisi määräaikaisena voimassa vuoden 2010 loppuun asti. Viidennen ydinvoimalaitosyksikön valmistumisen jälkeen 2010 lauhdutusvoimantuotannon

tarve on merkittävästi nykyistä vähäisempää. Tuossa tilanteessa ehdotettava järjestelmä ei enää pystyisi turvaamaan turvelauhdutuslaitosten käyttöä.

4. Esityksen vaikutukset

4.1. Taloudelliset vaikutukset

4.1.1. *Laki polttoturpeen turvavarastoista*

Esitettävä korvaus, 0,03 euroa megawattitunnilta kuukaudessa eli yhteensä 0,36 euroa megawattitunnilta vuodessa, kattaisi nykyisellä korkotasolla osittain polttoturpeen turvavarastojille aiheutuvat pääomakustannukset, varastojen peittämisen sekä turpeen varastohävikin.

Polttoturpeen toimittajalle turvavarastoinnin tukea maksettaisiin lämmön tai sähkön tuotantoa varten normaalin kaupallisen varaston ylittävistä varastosta enintään 50 prosentin ylitykseen saakka. Korvauksen alarajana olisi viiden prosentin ylitys. Toimittajan vuotuisten toimitusten määrän tulisi olla vähintään 100 000 megawattituntia polttoturvetta vuodessa. Tällaisten toimittajien lukumäärä on noin 20 ja osuus koko maan toimituksista noin 90 prosenttia. Turvavarastojat hyötyisivät heikkojen tuotantovuosien jälkeen turvavarastojen käyttömahdollisuuksista, jotka turvaisivat liiketoiminnan jatkuvuuden.

Polttoturpeen käyttäjille esitettävä järjestelmä toisi etuja, koska se osaltaan vapauttaisi niitä huolehtimasta varapolttoaineesta.

Polttoturpeen keskimääräisellä 20 terawattitunnin vuosikulutuksella turvavarastojen määrä olisi enintään noin 10 terawattituntia eli noin 12 miljoonaa jyrshinturvekuutiota. Tällöin turvavarastointikorvauksen vuosikustannukseksi muodostuisi enimmillään noin 3,6 miljoonaa euroa. Tuki maksettaisiin budjetin ulkopuolisen valtion huoltovarmuusrahaston varoista eikä se näin ollen vaikuttaisi valtion budjettitalouteen.

4.1.2. *Laki polttoturpeesta lauhdutusvoimalaitoksissa tuotetun sähkön syöttötariffista*

Suomessa on tällä hetkellä yksi lauhdutus-

voimalaitos ja kolme väliottolauhdutuslaitosta, jotka täyttäisivät syöttötariffin maksamisen rajaksi ehdotetun 120 megavolttiampereerin kokoluokkavaatimuksen ja joiden pääasiallinen polttoaine on polttoturpe. Näiden voimalaitosten laskennallinen syöttötariffikaavan mukainen sähköteho on yhteensä noin 410 megawattia. Järjestelmän piiriin ehdotetuissa laitoksissa tuotetaan noin 85 prosenttia Suomen turvelauhdutussähköstä.

Ehdotettua syöttötariffia maksettaisiin enimmillään noin 1,6 terawattitunnin suuruiselle vuotuiselle sähköntuotannolle. Tämän sähkömäärän tuottamiseen tarvittaisiin noin 4,8 miljoonaa kuutiometriä jyrsinpolttoturvetta. Päästöoikeuden hinnalla 25 euroa hiilidioksiditonnilta ja kivihiiilen hinnalla 7,10 euroa megawattitunnilta syöttötariffia maksettaisiin enimmillään 10,6 miljoonaa euroa vuodessa. Kesäkuun 2006 alkupuoliskolla vallinneella päästöoikeuksien hintatasolla - noin 15 euroa hiilidioksiditonnilta - tukitarve jäisi tätä pienemmäksi.

Syöttötariffin maksatukseen tarvittavat varat kerättäisiin kaikilta sähkönkäyttäjiltä. Syöttötariffimaksun aiheuttama lisäkustannus sähkönkäyttäjille olisi vuoden 2005 tilanteen mukaan laskettuna ollut noin 0,009 senttiä kilowattitunnilta.

Ehdotettu syöttötariffi alentaisi joissain tilanteissa hieman sähkön markkinahintaa. Tämä alentava kokonaisvaikutus olisi vuositasolla jonkin verran pienempi kuin järjestelmän kustannukset sähkönkäyttäjille.

4.2. Vaikutukset viranomaisten toimintaan

Turvavarastoinnin määrälliseksi ylärajaksi muodostuisi Suomen vuotuisella 20 terawattitunnin polttoturpeen käytöllä yhteensä noin 10 terawattitunnin suuruiset turvavarastot. Ehdotetun suuruisesta turvavarastointikorvauksesta aiheutuisi tälle määrälle laskettuna enintään noin 3,6 miljoonan euron vuotuiset kustannukset huoltovarmusrahastolle. Tämä summa voitaisiin kattaa lähivuosina nykyisen suuruisella huoltovarmuusmaksulla sekä rahaston muilla tuotoilla.

Turvepolttoainetta käyttävän sähkön lauhdutustuotannon syöttötariffijärjestelmä rahoitettaisiin sähkön kulutukselta perittävällä

erillisellä maksulla. Maksulla ei siten olisi julkistaloudellista vaikutusta.

Polttoturpeen turvavarastoja koskevaan lakiin esitettävällä 100 000 megawattitunnin raja-arvolla mahdollisia turvavarastoja olisi noin 20. Turvavarastosopimusten hallinnointi ja maksatukset aiheuttaisivat Huoltovarmuuskeskuksessa 0,25 henkilötyövuoden suuruisen työpanoksen lisäyksen. Turvavarastojakohtaisen materiaalikirjanpidon valvontaa ja varastopaikoilla tehtävät tarkastukset edellyttäisivät työvoima- ja elinkeinokeskukset arviolta yhteensä noin yhden henkilötyövuoden lisätyöpanoksen.

Syöttötariffijärjestelmä aiheuttaisi vähäisen valvontatyöpanoksen lisääntymisen Energiamarkkinavirastossa.

Hallituksen esityksestä aiheutuva lisätyön määrä olisi valtionviranomaisille niin vähäinen, ettei sillä ole budjettitaloudellisia vaikutuksia.

4.3. Ympäristövaikutukset

Lakiehdotuksilla ei olisi merkittäviä ympäristövaikutuksia nykytilaan verrattuna, koska lakien tavoitteena ei ole lisätä merkittävästi polttoturpeen käyttöä, vaan turvata sen nykyinen käyttötaso.

Normaalin kaupallisen varastotason ylittävät polttoturpeen turvavarastot lisäisivät hieman polttoturpevarastojen kasvihuonekaasujen karkauspäästöjä ilmakehään johtuen turpeen aumahävikistä.

Syöttötariffijärjestelmästä aiheutuva mahdollinen turvelauhdutusvoimalaitosten lisäkäyttö puolestaan korvaisi lähinnä joko muissa pohjoismaissa tai kotimaassa kivihii-
lilauhdutuslaitoksissa tuotettua sähköä. Ehdotus ei kuitenkaan vaikuttaisi Euroopan yhteisön tasolla hiilidioksidipäästöjen kokonaisuutenaan, koska voimalaitoksille ei myönnettäisi tähän tarkoitukseen lisää päästöoikeuksia. Voimalaitosten olisi ostettava mahdollisesti tarvitsemansa lisäpäästöoikeudet markkinoilta.

5. Asian valmistelu

5.1. Valmisteluvaiheet ja -aineisto

Valtioneuvoston asettama Turvekomitea

selvitti vuosina 1981—1982 laajasti turpeen tuotanto- ja käyttömahdollisuuksia Suomessa. Turvekomitean yhdessä toimenpideehdotuksessa 'Turvetuotannon häiriöalttiuden vähentäminen' todetaan lyhyen tuotantokauden vaihtelevien sääolojen aiheuttamasta niin sanottujen tasausvarastojen tarpeesta seuraavasti: "Tasausvarastot, joiden suuruus olisi noin 50 prosenttia vuoden kysynnästä, ilmeisestikin tarvitaan häiriöalttiuden vähentämiseksi. Niiden tulisi olla turvetuottajan omistuksessa ja vastuulla, jotta hävikki pysyisi kohtuullisena. Varastojen luomiseen tulisi osoittaa turvetuottajille valtion halpakorkoisia lainoja."

Poikkeuksellisen sateisen kesän 1998 jälkeen kauppaja- ja teollisuusministeriön asettama Turvetuotannon sääriskityöryhmä selvitti turvetuotannolle säänvaihteluista aiheutuneita ongelmia ja esitti ratkaisuvaihtoehtoja sekä akuutteihin että pidemmän aikavälin ongelmiin. Työryhmä ehdotti, että turvealan toimissopimuksia uudistettaisiin vanhojen sopimusten päättyessä siten, että käyttäjätuottaja-sopimukseen liitettäisiin ehto tasausvarastoista (prosenttia tulevan kauden toimituksista). Lisäksi työryhmä ehdotti, että turvealalla otettaisiin käyttöön tuloksentasausvaraus ja tuloksentasausrahasto, joilla helpotettaisiin alan toimijoiden (tuottajat ja urakoitsijat) mahdollisuuksia varautua suhdannevaihteluihin ja sään aiheuttamiin ongelmiin myös tulevaisuudessa.

Vuonna 2000 kauppaja- ja teollisuusministeriö teetti selvityksen valtion energiapolitiikasta ja sen vaikutuksista turveteollisuuteen 1990-luvulla. Selvityksessä käsiteltiin kattavasti valtiovallan toimenpiteitä turveteollisuuteen vuosina 1987—1999 ja arvioitiin niiden vaikutusta polttoturpeen käytön kehittymiseen. Ajanjakson loppupäässä tarkasteltiin myös muiden kuin valtion toimien vaikutusta turpeen käytön kehittymiseen.

Talvella 2004 kauppaja- ja teollisuusministeriö teetti selvityksen sateisen kesän 2004 vaikutuksista polttoturpeen tuotantoon ja käyttöön. Polttoturpeen varastoinnin osalta nousi esiin muun muassa energiamarkkinoiden avautumisen myötä tapahtunut viime vuosien kaupallisten varastojen voimakas pienemiskehitys ja huoltovarmuuden sekä tilapäisen häiriönsietokyvyn heikkeneminen.

Useissa turvelaitoksissa polttoturvetta oli käytännössä myös vaikea nopeasti korvata jollain toisella polttoaineella teknillistaloudellisista syistä johtuen. Selvityksessä nostettiin myös esiin kysymys, voisiko osa polttoturvevarastoista ja sääriskistä kuulua yhteiskunnan rahoitettavaksi ja hallinnoitavaksi.

Osana kansallisen energia- ja ilmastostrategian uusimisen taustaselvitystyötä keväällä 2005 kauppaja- ja teollisuusministeriö teetti laajan ja kattavan yleisselvityksen turpeen energiakäytön asemasta Suomen energiajärjestelmässä. Selvityksessä käsiteltiin monipuolisesti polttoturpeen merkitystä ja sen tuotannon ja käytön kehittymistä, nykytilaa ja tulevaisuuden näkymiä sekä niihin vaikuttaneita ja vaikuttavia tekijöitä. Myös polttoturpeen kilpailukyky oli korostetusti esillä.

Syksyllä 2005 kauppaja- ja teollisuusministeriö teetti vielä erillisselvityksen polttoturpeen kilpailukyvästä lauhdutussähkön tuotannossa päästökauppatilanteesta. Selvityksen mukaan normaalivesivuonna kivihiiltä käyttävät lauhdutusvoimalat useimmiten ohittavat ajojärjestyksessä turvelauhdetta tuottavat voimalat lähivuosina, jos päästöoikeuden hinta on hiukankin korkeampi. Näin ollen turvelauhdelaistosten vuotuiset käyttöajat jäisivät kovin lyhyiksi jo vuosina 2006—2010. Vuoden 2010 jälkeen, uuden ydinvoimalaitosyksikön valmistuttua, lauhdutussähkön tarve pienenee vuosiksi koko maassa.

Talvella 2005 kauppaja- ja teollisuusministeriö teetti selvityksen siitä, miten turvelauhdus-sähkön tuotanto voitaisiin vuosina 2006—2010 turvata suhteessa kivihiililauhdemaakaasulauhdus-sähkseen rajattua syöttötariffijärjestelmää käyttäen. Selvityksessä hahmoteltiin turvelauhdus-sähkölle soveltuvan syöttötariffijärjestelmän pääpiirteet, täydennettiin asiaan liittyvän yhteisön lainsäädännön tarkasteluja sekä arvioitiin järjestelmän vaikutuksia ja kustannuksia.

Keväällä 2006 kauppaja- ja teollisuusministeriö teetti vielä täydentävän selvityksen siitä, millaisia vaikutuksia turvelauhdus-sähkön rajatulla syöttötariffijärjestelmällä olisi lauhdetuotannon rakenteeseen ja sähkön markkinahintaan.

5.2. Lausunnot ja niiden huomioonottaminen

Hallituksen esitykseen polttoturpeen ja sillä tuotetun sähkön toimitusvarmuuden turvaamisesta sisältyy kaksi lakiehdotusta: Laki polttoturpeesta lauhdutusvoimalaitoksissa tuotetun sähkön syöttötariffista ja laki polttoturpeen turvavarastoista. Kauppa- ja teollisuusministeriö pyysi 20.4.2006 päivätyllä kirjeellä lausuntoa kummastakin lakiehdotusluonnoksesta. Lausuntopyyntöön liitteenä olivat myös alustavat luonnokset kummankin lain yksityiskohtaisista perusteluista. Aiemmin 11.4.2006 päivätyllä kirjeellä ministeriö oli toimittanut kaksi turpeen syöttötariffilakiin liittyvää taustaselvitystä lausunnonantajille.

Lausuntoa pyydettiin viideltä ministeriöltä tai ministeriön osastolta, neljältä virastolta, yhdeksältä yhtiöltä tai laitokselta sekä 19 järjestöltä eli yhteensä 37 eri organisaatiolta. Lausunto saatiin 33 organisaatiolta. Lisäksi saatiin Huoltovarmuuskeskuksen johtokunnan 15.6.2006 päivätty polttoturpeen turvavarastolakia koskeva kannanotto.

5.2.1. *Lausunnot luonnosehdotuksesta laiksi polttoturpeesta lauhdutusvoimalaitoksissa tuotetun sähkön syöttötariffista*

Lakiehdotuksen antamista jossakin muodossa piti mahdollisena tai kannatti jonkinasteisesti 20 lausunnonantajaa: kauppa- ja teollisuusministeriön markkinaosasto, maa- ja metsätalousministeriö, Energiamarkkinavirasto, Huoltovarmuuskeskus, Kilpailuvirasto, Kuluttajavirasto, Vaskiluodon Voima Oy, Oy Alholmens Kraft Ab, Oulun Energia, Vapo Oy, Turveruukki Oy, Insinööriliitto ry, Suomen Yrittäjät ry, Koneyrittäjien liitto ry, Maa- ja metsätaloustuottajain keskusliitto MTK ry, Suomen Bioenergiayhdistys FINBIO ry, Suomen Kuluttajaliitto ry, Suomen Kuntaliitto ry, Suomen Turvetuottajat ry ja Turveteollisuusliitto ry.

Lausunnonantajista 11 vastusti lakiehdotusta tai epäili vahvasti sen tarpeellisuutta taikka soveltuvuutta: valtiovarainministeriö, ympäristöministeriö, Fingrid Oyj, Pohjolan Voima Oy, Fortum Power and Heat Oyj,

Elinkeinoelämän Keskusliitto ry, Energiateollisuus ry, Metsäteollisuus ry, Suomen Ammattijärjestöjen Keskusliitto ry, Suomen Luonnonsuojeluliitto ry ja Toimihenkilöunioni ry.

Kaksi lausunnonantajaa, kauppa- ja teollisuusministeriön elinkeino-osasto ja Turve Botnia Oy, eivät ottaneet lakiehdotukseen varsinaisesti kantaa.

Fingrid Oyj:n lausunnon liitteenä oli asianajotoimiston lausunto, jossa ehdotettua syöttötariffijärjestelmää tarkastellaan EY-oikeuden ja asiaa koskevien direktiivien näkökulmasta.

Kauppa- ja teollisuusministeriön markkinaosaston lausunnon mukaan ehdotettu syöttötariffijärjestelmä voitaisiin valtiotukinäkö-kulmasta toteuttaa ilman ennakoilmoitusta komissiolle.

Kahdeksan lausunnonantajaa (Vapo Oy, Turveteollisuusliitto ry, Turveruukki Oy, Insinööriliitto ry, Koneyrittäjien liitto ry, Suomen Yrittäjät ry, FINBIO ja Suomen Turvetuottajat ry) piti syöttötariffin soveltamisalajakajaa eli 120 megavoltiampeerin generaattoritietoa liian suurena. Tilalle neljä lausunnonantajaa (Koneyrittäjien liitto ry, Suomen Yrittäjät ry, FINBIO ja Suomen Turvetuottajat ry) esitti 50 megavoltiampeeria. Myös Huoltovarmuuskeskus oli huolissaan voimalaitosten kiinnostuksesta toteuttaa niin sanottuja lauhdeperiä jatkossa.

Seitsemässä lausunnossa (Oulun Energia, Vapo Oy, Turveruukki Oy, Suomen Turvetuottajat ry, Suomen Yrittäjät ry, Koneyrittäjien liitto ry ja MTK) esitettiin, että lain voimassaoloaikaa tulisi jatkaa Kiotokauden eli vuoden 2012 loppuun. Kahdessa lausunnossa (Vaskiluodon Voima Oy ja Oulun Energia) haluttiin myös nostaa huipun käyttöaikaa 3900 tunnista ylöspäin.

5.2.2. *Lausunnot luonnosehdotuksesta laiksi polttoturpeen varastoinnin tukemisesta*

Lakiehdotuksen antamista jossakin muodossa kannatti tai piti jonkinasteisesti mahdollisena pääosa eli 28 lausunnonantajaa: Kauppa- ja teollisuusministeriön elinkeino- ja markkinaosastot, maa- ja metsätalousministeriö, valtiovarainministeriö, ympäristö-

ministeriö, Huoltovarmuuskeskus, Kilpailuvirasto, Pohjolan Voima Oy, Vaskiluodon Voima Oy, Fortum Power and Heat Oyj, Oy Alholmens Kraft Ab, Oulun Energia, Vapo Oy, Turveruukki Oy, Turve Botnia Oy, Elinkeinoelämän Keskusliitto ry, Energiateollisuus ry, Insinööriliitto ry, Suomen Yrittäjät ry, Koneyrittäjien liitto ry, MTK, Metsäteollisuus ry, SAK, FINBIO, Suomen Kuluttajaliitto ry, Suomen Kuntaliitto ry, Suomen Turvetuottajat ry ja Turveteollisuusliitto ry.

Yksi lausunnonantaja eli Suomen Luonnonsuojeluliitto ry vastusti epäsuorasti myös varastointilakiehdotusta, koska se haluaa kaikesta turpeen energiakäytöstä luovuttavan Suomessa vuoteen 2025 mennessä.

Neljä lausunnonantajaa (Energiamarkkinavirasto, Kuluttajavirasto, Fingrid Oyj ja Toimihenkilöunioni ry) ei ottanut lakiehdotukseen varsinaisesti kantaa. Fingrid Oyj kuitenkin totesi, että jos turvetta halutaan tukea, tulisi tukitoimet osoittaa suoraan turpeen tuotantoketjun vaiheisiin eikä sähkömarkkinoille.

Kauppa- ja teollisuusministeriön markkinaosaston lausunnon mukaan ehdotettu polttoturpeen varastoinnin tukijärjestelmä olisi valtioneuvoston päätöksellä mahdollista kehittää sellaiseksi, että ennakkoilmoitusta komissiolle eli notifiointia ei tarvittaisi.

Huoltovarmuuskeskuksen johtokunnan kannanotton mukaan kaavailtu polttoturpeen turvavarastointi aiheuttaisi toteutuessaan huoltovarmuusrahastolle pysyvästi 3,5 miljoonan euron vuotuiset menot. Tällaisten kiinteiden menojen katsotaan olevan hyvin kuormittavia rahastotaloudelle ja tästä johtuen ehdotetaan, että laki polttoturpeen turvavarastoista säädettäisiin määräaikaiseksi.

Kahdessatoista lausunnossa (Pohjolan Voima Oy, Turveruukki Oy, Vaskiluodon Voima Oy, Koneyrittäjien liitto ry, Suomen Yrittäjät ry, MTK, Turveteollisuusliitto ry, Turve Botnia Oy, Vapo Oy, Energiateollisuus ry, FINBIO ja Suomen Turvetuottajat ry) todettiin, että ehdotettu kertaluonteinen

lisävaraston tukitaso 0,2 euroa megawattitunnilta on varastointikustannuksiin (varastoon sitoutuneen pääoman korkokulut, aumanpeittokulut, turpeen varastointihävikki) nähden liian matala ja että sitä pitäisi tuntuvasti nostaa.

Kolmessatoista lausunnossa (Koneyrittäjien liitto ry, Suomen Yrittäjät ry, Turveruukki ry, Pohjolan Voima Oy, Vaskiluodon Voima Oy, Vapo Oy, Turveteollisuusliitto ry, Energiateollisuus ry, Oy Alholmens Kraft Ab, MTK, FINBIO, Suomen Turvetuottajat ry ja Suomen Kuntaliitto ry) todettiin, että tukeen oikeutettujen turpeentoimittajien alaraja 450 000 megawattituntia polttoturvetta vuodessa on liian korkea ja sitä esitettiin laskettavaksi. Ehdotetut uudet alarajat vaihtelivat välillä 30 000—100 000 megawattituntia polttoturvetta vuodessa.

Myös esitettiin, että tukea tulisi maksaa koko lisävarastolle siinäkin tapauksessa, että sen koko ylittäisi 50 prosenttia edellisten vuosien toimitusten keskiarvosta. Samoin parissa lausunnossa todettiin, että jos voimalaitosyhtiö itse tuottaa itselleen turvetta, tulisi senkin olla mahdollista saada tukea lisävarastolleen. Joissakin lausunnoissa todettiin, että kivihiilen velvoitevarastointia voisi helpottaa, jos turpeen varastointia aletaan tukea.

6. Muita esitykseen vaikuttavia seikkoja

Kauppa- ja teollisuusministeriössä on valmisteltavana määräaikainen järjestelmä poistumisuhan alaisen lauhdutusvoimakapasiteetin käyttövalmiuden ylläpitämiseksi. Järjestelmän toimeenpaneva hallituksen esitys on tarkoitus antaa eduskunnalle syysistuntokaudella 2006. Jos myöhemmin esitettävä kapasiteettijärjestelmä ja nyt esitetty syöttötariffijärjestelmä kohdistuisivat osaksikin samoihin voimalaitoksiin, olisi syöttötariffijärjestelmän piiriin kuuluvat voimalaitokset tarpeen sulkea pois kapasiteettijärjestelmän soveltamispiiristä

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Lakiehdotusten perustelut

1.1. Laki polttoturpeen turvavarastoista

1 §. Lain tarkoitus. Pykälässä todetaan lain tavoitteeksi maan huoltovarmuuden ja polttoturpeen saatavuuden turvaaminen, jota pyritään toteuttamaan perustamalla ja ylläpitämällä polttoturpeen tavanomaisen kaupallisen varaston ylittäviä turvavarastoja tuotantolosuhteiden vaihteluiden varalta. Sääolojen vaihtelun vuoksi polttoturpeen tuotanto alenee eräinä vuosina tuottajien toiminnasta riippumatta. Tätä polttoturpeen tuotannon sääriippuvuudesta aiheutuvaa epävarmuutta voimalaitosten polttoainehuoltoon pyritään vähentämään turvavarastoinnilla. Turvavarastointi olisi turvavarastosopimuksen tekijälle annettava julkisen palvelun velvoite, josta turvavarastojalle maksettaisiin korvaus valtion talousarvion ulkopuolisen huoltovarmuusrahaston varoista.

2 §. Turvavarasto. Pykälässä määriteltäisiin turvavaraston käsite sekä ne polttoturpeen toimittajat, jotka voisivat perustaa turvavarastoja.

Turvavarastolla tarkoitettaisiin laissa selaista lämmön tai sähkön tuotantoa varten perustettua polttoturvevarastoa, jota polttoturpeen toimittaja Huoltovarmuuskeskuksen kanssa tekemäänsä sopimukseen perustuen ylläpitäisi liiketoiminnassaan tarvitsemansa varaston lisäksi. Turvavarastoinnissa varaston pitäjä omistaisi itse varastoitavan polttoturpeen, mutta sen käyttöönotto edellyttäisi viranomaislupaa. Koska turvavarastoija ei voisi käyttää turvavarastoaan tavanomaiseen kaupalliseen toimintaansa, ei tällaisen varaston perustamisella ja ylläpitämisellä olisi vaikutusta polttoturpeen toimittajan tavanomaisten kaupallisten varastojen suuruuteen.

Varastointi toteutettaisiin aumavarastointina jossakin tuotanto- ja kuljetusketjun kohdassa. Koska kyseessä on käyttövalmis tuote, turvavarastoija kirjaisi sen kirjanpidossaan vaihto-omaisuudeksi. Tällä menettelyllä voitaisiin taata lisävarastojen valvottavuus, mut-

ta annettaisiin samalla polttoturpeen toimittajalle mahdollisuus kierrättää varastoa liiketoiminnassaan.

Turvavaraston voisi perustaa polttoturpeen toimittaja, joka toimittaa polttoturvetta lämmön tai sähkön taikka niiden yhteenlaskettua tuotantoa varten vähintään 100 000 megawattituntia vuodessa.

3 §. Turvavarastosopimus. Huoltovarmuuskeskus tekisi turvavarastoinnista sopimuksen turvavaraston perustavan polttoturpeen toimittajan kanssa. Sopimuksessa turvavarastoija sitoutuisi perustamaan sovitun suuruisen ja -laatuisen polttoturpeen turvavaraston sekä ylläpitämään sitä kolmen vuoden ajan.

Tarkemmat säännökset turvavarastosopimuksen sisällöstä annettaisiin valtioneuvoston asetuksella. Asetuksella säädettäisiin ainakin, että turvavarastosopimuksen tulisi sisältää seuraavat määräykset:

- varastoitavan polttoturpeen määrä ja laatu
- varastointipaikka ja -tapa
- varastoitavan polttoturpeen laadusta mahdollisesti aiheutuvat erityiset ehdot
- varastoitavan polttoturpeen kierrättäminen
- Huoltovarmuuskeskuksen oikeus tutustua turvavarastoijan materiaalikirjanpitoon ja tehdä tarkastuksia polttoturpeen varastointipaikoilla.

4 §. Turvavaraston käyttö lupa. Turvavarastossa olevaa polttoturvetta voisi käyttää ainoastaan viranomaisen myöntämällä luvalla. Käyttöluvassa tulisi yksilöidä määrä, jolla turvavarastoija olisi oikeutettu käyttämään turvavarastoa. Turvavarastokorvausta ei maksettaisi turvavarastosta käytetylle polttoturpeelle.

Turvavarastoija voisi hakea Huoltovarmuuskeskukselta lupaa turvavaraston käyttämiseen, jos turvavarastoijan muussa varastossa kuin turvavarastossa olevan toimitusvalmiin polttoturpeen määrä ei riittäisi odotettavissa oleviin toimituksiin. Käyttö lupa voitaisiin myöntää, jos turvavarastoijan liiketoiminnassaan tarvitsema polttoturvevarasto

olisi jäänyt päättäneiden tuotantokausien sääoloista ja niihin rinnastettavista, turvavarastojen vaikutusvallan ulkopuolella olevista syistä johtuen merkittävästi turvavarastojen keskimääräisiä vuotuisia toimituksia pienemmäksi.

Käyttölupaan voitaisiin liittää lain tavoitteiden toteutumisen kannalta tarpeellisia ehtoja. Käyttölupia voitaisiin myöntää turpeen tuotantokauden ulkopuolisena aikana loka-kuun 1 päivän ja seuraavan vuoden huhtikuun 30 päivän välisenä aikana.

5 §. Turvavarastointikorvaus. Pykälässä säädettäisiin turvavarastojalle julkisen palvelun velvoitteen täyttämistä maksettavasta korvauksesta. Korvaus kattaisi osittain turvavarastojalle aiheutuneet pääoma-, varastointi- ja hävikkikustannukset. Korvauksen tasoa määriteltäessä tarkasteltaisiin sellaisia kustannuksia, joita hyvin johdetulle ja asetetun velvoitteen täyttämisen kannalta riittäväillä välineillä varustetulle keskivertoyritykselle aiheutuisi turvavarastoinnin täyttämistä. Korvaus ei olisi EY:n perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtiontukea, koska sen suuruus ei ylittäisi julkisen palvelun velvoitteen täyttämistä turvavarastojalle aiheutuvia kustannuksia.

Ehdotettu korvauksen määrä olisi 0,03 euroa megawattitunnilta polttoturvetta kuukaudessa. Korvaus maksettaisiin vain toteutuneesta turvavarastoinnista. Huoltovarmuuskeskus maksaisi korvauksen huoltovarmuusrahaston varoista.

Turvavarastointikorvaukseen oikeutetun polttoturpeen määräksi turvavarastossa voitaisiin sopia turvavarastosopimuksessa vähintään viisi ja enintään 50 prosenttia turvavarastojen keskimääräisten toimitusten määrästä. Esitetty turvavaraston taso 50 prosenttia turpeen toimituksista olisi huoltovarmuuden kannalta riittävä, koska tällä määrällä selviydyttäisiin kriittinen ajanjakso sydäntalvesta uuteen tuotantokauteen. Alarajalla puolestaan pyrittäisiin välttämään määrältään pienten korvausten maksuun liittyvää korvaukseen nähden suurta hallinnollista rasitusta. Keskimääräisenä toimitusten määränä pidettäisiin sopimuksen solmimisvuotta edeltävän kolmen edellisen vuoden toimitusten määrää kahden suurimman keskiarvoa. Laskennassa käytettävä keskiarvo tasoittaisi sää-

olosuhteista johtuvien polttoturpeentuotannon kausivaihteluiden vaikutusta turvavaraston tasoon.

Tarkemmat säännökset varastotason laskemisesta ja turvavarastointikorvauksen maksatuksesta annettaisiin valtioneuvoston asetuksella. Asetuksessa annettaisiin määräykset turvavarastoon hyväksyttävän polttoturpeen laadusta sekä muista varaston tekniiseen yksilöintiin tarvittavista seikoista. Vastavasti asetuksella säädettäisiin turvavarastointikorvauksen maksatuksen jaksosta sekä niistä tiedoista, joiden ilmoittamista korvauksen maksaminen edellyttää.

6 §. Turvavarastojen ilmoitukset Huoltovarmuuskeskukselle. Turvavarastojen olisi velvollinen vuosittain ilmoittamaan Huoltovarmuuskeskukselle polttoturpeen tuotantonsa määrän sekä lämpö- ja sähkövoimalaitoksille toimittamansa polttoturpeen määrät turvavarastosopimuksen laatimista ja turvavaraston suuruuden seurantaan varten. Ilmoituksen tulisi sisältää laskelma, josta ilmenisivät toimitetut määrät asiakkaittain.

Tarkemmat säännökset ilmoituksen ajankohdasta, sisällöstä ja muodosta annettaisiin valtioneuvoston asetuksella.

7 §. Turvavarastomäärien todentaminen. Turvavarastojen valvonta edellyttää säännöllisiä ilmoituksia turvavarastojilta sekä tarvittavassa laajuudessa tehtävää valvontaa varastopaikoilla. Turvavarastojen tulisi voida aina osoittaa kaupallisten varastojensa lisäksi turvavaraston määrä siinä kohteessa, joka turvavarastosopimuksessa on todettu. Tämän vuoksi turvavarastojen olisi ilmoitettava valvontaa varten työvoima- ja elinkeinokeskukselle varastoissaan olevan polttoturpeen määrät ja sijainnit.

Kenttävalvonnan suorittaisi toimialueellaan asianomainen työvoima- ja elinkeinokeskus, jolla on paikallistuntemusta. Työvoima- ja elinkeinokeskuksen edustajalla olisi oikeus tutustua turvavarastojen materiaalikirjanpitoon ja tehdä tarkastuksia polttoturpeen varastointipaikoilla sekä kaupallisissa varastoissa että turvavarastoissa.

8 §. Turvavarastointikorvauksen palauttaminen ja takaisinperintä. Pykälässä säädettäisiin turvavarastointikorvauksen takaisinperinnästä tapauksissa, joissa turvavarastoa on käytetty ilman asianmukaista lupaa tai kor-

vausta on maksettu perusteettomasti.

Pykälän 1 momentin mukaan turvavarastoi- ja, joka käyttäisi varastoaan tämän lain tai turvavarastosopimuksen vastaisesti, olisi velvollinen palauttamaan saamansa turvavarastointikorvauksen huoltovarmuusrahastolle. Turvavaraston luvattoman käytön johdosta tapahtuvaan turvavarastointikorvauksen palauttamiseen ja takaisinperintään sovellettaisiin valtionavustuslain (688/2001) säännöksiä valtionavustuksen takaisinperinnästä.

Pykälän 2 momentin mukaan vastaavaa menettelyä sovellettaisiin myös virheellisesti, liikaa tai perusteettomasti maksetun turvavarastointikorvauksen palauttamiseen ja takaisinperintään.

9 §. Turvavarastosopimuksen purkaminen. Laki ehdotuksen mukaan sekä turvavarastoi- ja että Huoltovarmuuskeskus voisivat tietyin edellytyksin purkaa turvavarastosopimuksen.

Koska turvavarastointi perustuu vapaaehtoiseen sopimukseen, tulisi turvavarastoi- jalla olla oikeus purkaa sopimus. Turvavarastoi- ja voisi pykälän 1 momentin mukaan purkaa turvavarastosopimuksen kesken sopimuskau- den, jos varastoi- ja siirtyy toiselle toimialalle tai jos varastoi- ja tuotantomenetelmissä tapah- tuneiden muutosten taikka siihen verrattavien syiden johdosta ei enää tarvitse turvavaras- toon varastoitua polttoturvetta toimituksis- saan.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin, että jos turvavarastoi- jalle myönnetyn turvavaras- tointikorvauksen määrää sopimuksen voi- massa ollessa alennettaisiin, olisi turvavaras- toijalla oikeus purkaa sopimus kolmen kuu- kauden kuluessa siitä, kun muutos on annettu turvavarastoi- jalle tiedoksi.

Pykälän 3 momentin mukaan Huoltovar- muuskeskus voisi purkaa turvavarastosopi- muksen, jos turvavarastoi- ja on tahallaan käyttänyt varastoitua polttoturvetta tämän lain tai turvavarastosopimuksen vastaisesti. Tällaisessa tapauksessa turvavarastointikor- vauksen palauttamiseen ja takaisinperintään sovellettaisiin valtionavustuslain säännöksiä. Sopimus olisi kuitenkin purettava kolmen kuukauden kuluessa rikkomuksen havaitse- misesta.

10 §. Asetuksenantovaltuus. Pykälän mu- kaan tarkempia säännöksiä lain täytäntöön- panosta annettaisiin tarvittaessa valtioneu-

voston asetuksella.

11 §. Voimaantulo. Laki on tarkoitus saat- taan voimaan mahdollisimman nopeasti sen vahvistamisen jälkeen.

Lakia voitaisiin soveltaa myös ennen lain voimaan tuloa kesän 2006 tuotantokaudella nostetusta turpeesta perustettuihin, lain vaa- timukset täyttäviin turvavarastoihin, mikäli Huoltovarmuuskeskus ja turvavarastoi- ja niin sopivat. Turvavarastointikorvaus voitaisiin tällaisessa tapauksessa maksaa lain voimaant- ulosta lukien.

Kaksinkertaisen korvauksen välttämiseksi lakia ei sovellettaisi polttoturpeen turvavaras- toon, jonka ylläpitämisestä on voimassa tur- vavarastolain (970/1982) mukainen turvava- rastointisopimus.

Ennen lain voimaantuloa voitaisiin ryhtyä sen täytäntöönpanon edellyttämiin toimiin.

1.2. Laki polttoturpeesta lauhdutusvoi- malaitoksissa tuotetun sähkön syöttö- tariffista

1 luku. Yleiset säännökset

1 §. Lain tarkoitus. Lain tarkoituksena on sähköntoimitusvarmuuden turvaamiseksi muuttaa voimalaitosten ajojärjestystä siten, että kotimaista polttoturvetta polttoaineena käyttävä voimalaitos saisi osittaisen etusijan ajojärjestyksessä ulkomaisia fossiilisia polt- toaineita käyttäviin voimalaitoksiin nähden direktiivin 2003/54/EY 11 artiklan 4 kohdan mukaisesti. Direktiivin tavoite huomioon ot- taen ajojärjestyksen muuttaminen koskisi vain kotimaista turvepolttoainetta käyttävää voimalaitosta.

Markkinaperusteisesti toimivalla pohjois- maisella sähkömarkkinalla ajojärjestyksen muutos toteutettaisiin syöttötariffiin perustu- valla tukijärjestelyllä. Pohjoismaisilla mark- kinoilla järjestelmävastaava siirtoverkonhal- tija ei määrää ajojärjestystä, vaan se määräy- tyy kaupallisin kriteerein. Tämän vuoksi ajo- järjestyksen muutoksen toteuttaminen edel- lyttäisi tukijärjestelmää.

2 §. Määritelmät. Pykälässä säädettäisiin lain soveltamisen kannalta merkityksellisistä määritelmistä.

Verkonhaltijalla tarkoitettaisiin sähkö- markkinalaissa tarkoitettua verkonhaltijaa.

Kiinteistön sisäinen verkko jäisi tämän määritelmän ulkopuolelle.

Sähkön lauhdutustuotanto määriteltäisiin poissuljennan kautta. Lauhdutustuotannolla tarkoitettaisiin laissa muuta lämpövoimalaitoksen sähköntuotantoa kuin Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/8/EY hyötylämmön tarpeeseen perustuvan sähkön ja lämmön yhteistuotannon edistämisestä sisämarkkinoilla ja direktiivin 92/42/ETY muuttamisesta (niin sanottu CHP-direktiivi) liitteen II mukaisesti määritettyä yhteistuotantoa. Määritelmä on haluttu yhdenmukaiseksi mainitun direktiivin kanssa, koska direktiivi harmonisoi yhteistuotannon määritelmät yhteisön alueella.

Väliottolauhdutuslaitoksella tarkoitettaisiin laissa voimalaitoksen osana olevaa laitosta, jossa osa sähköntuotantoon käytettävän höyryturpiinin läpi lauhduttimeen kulkevasta höyrystä voidaan johtaa kesken paisuntaprosessin lämmöntuotantoon.

Monipolttoaineuuskäytöllä tarkoitettaisiin laissa voimalaitosta tai voimalaitoksen osana olevaa laitosta, jossa voidaan samanaikaisesti tai vuorotellen käyttää kahta tai useampaa polttoainetta. Käytännössä kaikki turvevoimalaitokset ovat monipolttoaineuuskäyttöä, koska polttoturpeen seassa poltetaan yleensä myös jonkin verran puuta.

2 luku. Syöttötariffijärjestelmä

3 §. *Syöttötariffijärjestelmän piiriin kuuluva sähkön tuotanto.* Pykälässä määriteltäisiin sähkö, jolle syöttötariffia maksetaan.

Syöttötariffia maksettaisiin sähkömarkkinalaissa tarkoitettun verkonhaltijan sähköverkkoon eli yleiseen sähköverkkoon syötetylle sähkölle, mutta ei tuotantopaikalla kulutetulle sähkölle. Sähkö voitaisiin syöttää myös muun verkonhaltijan kuin syöttötariffin maksajana toimivan järjestelmävastaavan kantaverkonhaltijan verkkoon. Järjestelmän pitämiseksi mahdollisimman yksinkertaisena toimisi maksajana kuitenkin aina järjestelmävastaava.

Sähkö olisi tullut tuottaa kotimaista polttoturvetta polttoaineena käyttäen. Polttoaineen käyttö olisi varmennettava 3 luvussa säädetyllä tavalla.

Sähkö olisi tullut tuottaa:

1) lauhdutusvoimalaitoksessa, jonka pääasiallinen polttoaine on polttoturve ja jonka generaattorin teho on vähintään 120 megavoltiampeeria; tai

2) lauhdutustuotantona voimalaitoksen väliottolauhdutuslaitoksessa, jonka pääasiallinen polttoaine on polttoturve ja generaattorin teho on vähintään 120 megavoltiampeeria.

Kokoluokkavaatimus määritettäisiin laitoksen generaattorin nimellistehon perusteella.

4 §. *Syöttötariffi.* Pykälässä määritettäisiin syöttötariffin perusteet. Syöttötariffi olisi lisähinta eli preemio, jonka järjestelmävastaava kantaverkonhaltija maksaisi järjestelmän piiriin kuuluvasta sähköstä tuottajalle sen hinnan täydennykseksi, jonka tuottaja olisi saanut markkinoille myymästään sähköstä sähköpörssistä tai muulta ostajalta. Lisähinta määritettäisiin kullekin kalenterikuukaudelle. Maksatus tapahtuisi kuitenkin kaksi kertaa vuodessa kuuden kuukauden jaksoissa.

Pykälä sisältäisi syöttötariffin laskentakaavan. Kaavan arvot määriteltäisiin siten, että laskentakaava varmistaisi ohjausvaikutuksen, jonka seurauksena taloudellisesti kannattamattomin järjestelmän piiriin kuuluva laitos käynnistyisi markkinoilla ennen taloudellisesti kannattavinta hiililauhdutusvoimalaitosta. Toisaalta kaava ei saisi johtaa siihen, että turvelauhdutuslaitokset syrjäyttäisivät muita tuotantomuotoja ajojärjestyksessä.

Kaavan arvot olisi asetettu kiinteiksi päästöoikeuden ja kivihien hintaa lukuun ottamatta. Tällä pyritäisiin hallinnollisesti helposti ja ilman suuria hallintokustannuksia toteutettavissa olevaan järjestelmään. Tällöin ei tarvittaisi lain voimassaoloaikana enää uusia erillisiä poliittisella tasolla tapahtuvia tai hallinnollisia päätöksiä syöttötariffin määrästä. Järjestelmävastaava kantaverkonhaltija pystyisi helposti ja yksiselitteisesti määrittämään syöttötariffin määrän.

Päästöoikeuden hinta määritettäisiin aritmeettisena keskiarvona Euroopan talousalueen vaihdoltaan kolmen suurimman päästöoikeuspörssin päivittäiskaupan hintanoteerausten päiväkeskiarvosta kyseisenä kalenterikuukautena. Päästöoikeuspörssien suuruus arvioitaisiin päästöoikeuksien päivittäiskaupan volyymin perusteella. Tällä hetkellä kyseisessä asemassa olisivat ranskalainen Powernext, saksalainen EEX sekä Norjassa

toimiva yhteispohjoismainen Nordpool.

Kaavan kiinteistä arvoista molemmat hyötysuhteet olisivat asianomaisten laitosten tiedoista laskettuja keskiarvoja pyöristettyinä kahdella desimaalilla. Polttoturpeen hinta vahvistettaisiin myös kiinteäksi, koska tilastojen mukaan sen hinta on ollut pitkään hyvin vakaa ja järjestelmä olisi tarkoitettu olemaan voimassa vain noin neljän vuoden pituisen määräajan. Polttoturpeen hinnaksi valittaisiin lainvalmisteluaineistoon kuuluvan taustaselvityksen mukaisen vaihteluvälin ylempi raja-arvo.

Syöttötariffina maksettavalle määrälle asetettaisiin yläraja, joka perustuisi Haapaveden lauhdutusvoimalaitoksen huipunkäyttöajan tilastosta laskettuun pitkäaikaiseen keskiarvoon (noin 3 900 tuntia vuodessa). Väliottolauhduksilaitosten osalta vastaavaa tietoa ei ole saatavissa tilastoista. Väliottolauhduksilaitoksissa olisi vähennetty sähkön ja lämmön yhteistuotannon osuus jakamalla nimellisteho kahdella, minkä voidaan arvioida johtavan laitosten kannalta keskimäärin kohtuulliseen tulokseen. Tuntimäärään perustuvalla rajoituksella pyrittäisiin rajoittamaan sitä, ettei syöttötariffia maksettaisi tilanteissa, joissa laitosten ajaminen olisi kannattavaa kaupalliselta pohjalta. Tämän vuoksi laitosten vuotuisten käyttöaikojen arvioidaan olevan pykälässä mainittuja tuntimääriä suurempia.

Tarkemmat säännökset syöttötariffin määrittämisestä annettaisiin tarvittaessa valtioneuvoston asetuksella.

5 §. Syöttötariffin maksaminen sähkön tuottajalle. Järjestelmävastuuseen määrätty kantaverkonhaltija toimisi syöttötariffin maksajana. Tehtävä olisi lakisääteinen viranomais-tehtävä, joka ei kuuluisi sähkömarkkina- laissa säädettyyn järjestelmävastuuseen. Tehtävä olisi siten eriytettävä järjestelmävastuuseen kuuluvista tehtävistä sekä siirtoliiketoimin- nasta.

Syöttötariffi maksettaisiin sähkön tuottajan hakemuksesta jälkikäteen kuuden kuukauden jaksoissa. Maksamisen edellytyksenä olisi, että:

1) sähkön tuotantotapa ja sen energialähde on varmennettu 3 luvussa säädetyn mukaisesti;

2) verkkoon syötetyn sähkön määrä on mi-

tattu luotettavasti maksajan asettamien kohtuullisten vaatimusten mukaisella tavalla;

3) sähkön tuottaja on ilmoittanut muut maksamisen edellyttämät tiedot maksajalle.

Maksaminen ei sisältäisi merkittävää ratkaisu- tai tulkintavaltaa. Mikäli maksaja katsoisi, ettei syöttötariffia voida maksaa hake- muksen mukaisesti sähkön tuottajalle, sen olisi siirrettävä asia Energiamarkkinaviraston ratkaistavaksi. Siirtoilmoituksessa olisi ilmoitettava esteen syyt. Erimielisyyden varsinaisena ratkaisijana toimisi Energiamarkki- navirasto, jonka tehtävänä olisi ratkaista päätöksellään hakijan oikeus syöttötariffiin.

Tarkemmat säännökset syöttötariffin ha- kemisesta ja maksamisesta annettaisiin val- tioneuvoston asetuksella.

6 §. Syöttötariffijärjestelmän rahoitus. Syöttötariffijärjestelmä rahoitettaisiin erillisellä syöttötariffimaksulla, jonka järjestelmä- vastuuseen määrätty kantaverkonhaltija ke- räisi kantaverkkoon liittyneeltä sähkön kulu- tukselta tasapuolisella ja syrjimättömällä ta- valla. Järjestelmävastaava kantaverkonhaltija keräisi syöttötariffimaksun kantaverkon lii- tymispisteissä sen verkkoon suoraan tai välil- lisesti liittyvän sähköenergian kulutuksen määrän perusteella. Siirtotariffimaksun pe- rusteena oleva kulutus määritettäisiin asian- omaisessa liittymispisteessä virtaavan sähkö- energian, liittymispisteen takaisen sähkö- energian tuonnin ja viennin sekä voimalaitos- ten nettotuotantojen perusteella.

Syöttötariffimaksulla katettaisiin sähkön tuottajille maksettujen syöttötariffien kustan- nukset sekä maksajalle aiheutuneet kohtuulli- set kustannukset ja kohtuullinen korvaus syöttötariffijärjestelmän hoitamisesta.

Järjestelmävastaavan kantaverkonhaltijan tulisi julkaista syöttötariffimaksu ja sen mää- rätymisperusteet. Ne tulisi myös ilmoittaa Energiamarkkinavirastolle.

7 §. Syöttötariffijärjestelmään liittyvien toimintojen eriyttäminen. Järjestelmävastuu- seen määrätyn kantaverkonhaltijan tulisi eriyttää kirjanpidollisesti syöttötariffijärjes- telmän hoitaminen muista yrityksen harjoit- tamista liiketoiminnoista siten kuin sähkö- markkinalain 28—34 §:ssä säädetään.

3 luku. **Voimalaitoksen tuotantotavan ja energialähteen varmentaminen**

8 §. Voimalaitoksen tuotantotavan ja energialähteen varmentaminen. Voimalaitoksen tuotantotapa ja syöttötariffin maksamista koskevan hakemuksen kohteena olevan sähkön energialähde olisi varmennettava ennen syöttötariffin maksamista.

Energialähteiden varmentamisessa noudatettaisiin yhdenmukaisia laskentamenetelmiä ja vastaavaa tarkkuutta kuin päästökauppalaisissa (683/2004) on säädetty päästöjen tarkkailusta ja todentamisesta. Olisi välttämätöntä, että päästöoikeuksien ja syöttötariffin varallisuusarvon sisältävät velvoitteet ja etuudet käsiteltäisiin yhdenmukaisin kriteerein. Käytännössä varmentamisen tulisivat suorittamaan samat todentajat, jotka todentavat päästökauppalaisissa tarkoitettuja päästöjä syöttötariffijärjestelmän piiriin kuuluvissa voimalaitoksissa.

Kukin hakemuksen kohteena oleva sähkömäärä olisi varmennettava erikseen. Kuuden kuukauden maksatusjakson vuoksi varmentaminen tehtäisiin tiheimmin kuin päästökauppalain mukainen todentaminen. Käytännössä nämä toteutettaisiin kuitenkin toisiaan täydentävinä rinnakkaisina menettelyinä.

Todentajan antaman varmennustodistuksen tulisi sisältää syöttötariffin maksamisessa tarvittavat tiedot voimalaitoksen tuotantotavasta ja sen käyttämistä energialähteistä sekä vahvistuksen sille, että maksamista koskevassa hakemuksessa tarkoitettu sähkö täyttää 3 §:ssä säädettyt vaatimukset.

Valtioneuvoston asetuksella annettaisiin tarvittaessa tarkempia säännöksiä varmennuksesta ja varmennustodistuksen sisältämistä tiedoista.

9 §. Voimalaitoksen tuotantotapaa ja energialähteitä koskevien tietojen säilyttäminen.

Sähkön tuottajan, jolle on maksettu syöttötariffia, tulisi huolehtia siitä, että käytettyä tuotantotapaa ja käytettyjä energialähteitä koskevien tietojen luotettavuus voitaisiin varmistaa vähintään kuuden vuoden ajan sen kalenterivuoden päättymisestä, jota tiedot koskevat. Tämä varmistaisi valvontaviranomaisena toimivalle Energiamarkkinavirastolle mahdollisuuden jälkikäteen tarkastaa

maksatuksen oikeellisuutta. Tarkempia säännöksiä tietojen säilyttämisestä voitaisiin antaa valtioneuvoston asetuksella.

10 §. Todentaja. Energiamarkkinaviraston päästökauppalain mukaan hyväksymä todentaja, jonka pätevyysalueeksi on määritetty polttolaitosten todentaminen, olisi ilman eri päätöstä kelpoinen toimimaan myös syöttötariffilaisissa tarkoitettuna todentajana. Erillistä auktorisointiprosessia ei tarvittaisi.

11 §. Todentajan kelpoisuuden peruuttaminen. Pykälässä säädettäisiin seuraamuksista sen tilanteen varalle, että todentaja toimisi tämän lain säännösten vastaisesti. Säännös ei suoraan vaikuttaisi kuitenkaan todentajan oikeuteen toimia päästökauppalain mukaisena todentajana, vaan sen osalta tulisi erikseen soveltaa päästökauppalain säännöksiä. Todentajan menettäessä oikeutensa toimia päästökauppalain mukaisena todentajana, hän menettäisi automaattisesti oikeutensa toimia myös tämän lain mukaisena todentajana.

Jos todentaja toimisi tämän lain säännösten vastaisesti, Energiamarkkinaviraston olisi kehotettava todentajaa korjaamaan puute määräajassa. Jos puutetta ei korjattaisi määräajassa, Energiamarkkinavirasto voisi peruuttaa todentajan kelpoisuuden toimia syöttötariffilain mukaisena todentajana.

4 luku. **Täydentävät säännökset ja voimassaolo**

12 §. Valvonta. Energiamarkkinaviraston tehtävänä olisi valvoa lain noudattamista. Valvontatehtävä kohdistuisi syöttötariffia saaviin voimalaitoksiin, maksajaan ja todentajiin.

13 §. Tietojen antaminen Energiamarkkinavirastolle. Pykälässä säädettäisiin valvontaviranomaisen valvontatehtävän kannalta tarpeellisista tietojensaantioikeuksista. Oikeudet vastaisivat sisällöltään Energiamarkkinaviraston muihin vastaaviin valvontatehtäviin liittyviä tietojensaantioikeuksia.

Sähkön tuottaja, joka on hakenut tai jolle on maksettu syöttötariffia, olisi velvollinen kehotuksesta antamaan syöttötariffin maksatuksen oikeellisuuden valvomiseksi Energiamarkkinavirastolle voimalaitoksensa tuotantotapaa ja sen käyttämiä energialähteitä sekä sen tuottamia sähkömääriä koskevia tie-

toja.

Järjestelmävastuuseen määrätty kantaverkonhaltija ja todentaja olisivat velvollisia kehotuksesta antamaan Energiamarkkinavirastolle tietoja, jotka olisivat tarpeen syöttötariffin maksatuksen ja syöttötariffijärjestelmän rahoituksen sekä niiden perusteiden oikeellisuuden tai syöttötariffilaissa säädettyjen velvoitteiden valvomiseksi.

Energiamarkkinavirastolla olisi oikeus tarkastaa tietojen oikeellisuus valvottavan hallinnassa olevissa tiloissa, jotka eivät kuulu kotirauhan piiriin.

14 §. Syöttötariffin palauttaminen ja takaisinperintä. Virheellisesti, liikaa tai ilmeisen perusteettomasti maksetun syöttötariffin palauttamiseen ja takaisinperintään sovellettaisiin, mitä valtionavustuslaissa säädetään valtionavustuksen palauttamisesta ja takaisinperinnästä, ellei syöttötariffilaissa toisin säädetä. Palautus ja viivästysseuraamus tuloutettaisiin syöttötariffijärjestelmään.

Energiamarkkinavirasto hoitaisi syöttötariffin palauttamista ja takaisinperintää koskevissa asioissa valtionavustuslaissa valtionapuviranomaiselle säädettyjä tehtäviä sekä tekisi päätöksen syöttötariffin takaisinperinnästä ja viivästysseuraamuksesta. Palautus ja viivästysseuraamus pantaisiin täytäntöön ilman erillistä tuomiota tai päätöstä siten kuin verojen ja maksujen perimisestä ulosottotoimin annetussa laissa (367/1961) säädetään. Järjestelmävastaava kantaverkonhaltija hoitaisi kuitenkin maksajan ominaisuudessa palautuksen ja viivästysseuraamuksen perimisen.

15 §. Pakkokeinot. Pykälässä säädettäisiin valvontaviranomaisen toimivaltuuksista panna täytäntöön lakiin sisältyvät velvoitteet. Toimivaltuudet vastaisivat sisällöltään Energiamarkkinaviraston muihin valvontatehtäviin liittyviä toimivaltuuksia.

Jos joku rikkoisi tai laiminlöisi syöttötariffilaissa tai sen nojalla annetuissa sääöksissä säädettyjä velvoitteitaan, Energiamarkkinaviraston olisi velvoitettava hänet korjaamaan virheensä tai laiminlyöntinsä. Velvoitepäätöksessä voitaisiin määrätä, millä tavoin virhe tai laiminlyönti tulisi korjata.

Energiamarkkinavirasto voisi asettaa velvoitepäätöksensä taikka tietojenantovelvoitetta koskevan päätöksensä tehosteeksi uhka-

sakon. Uhkasakon asettamisessa ja sen tuomitsemisessa maksettavaksi noudatettaisiin uhkasakkolaissa (1113/1990) säädettyä menettelyä.

16 §. Maksajan ja todentajan velvoitteet sen hoitaessa julkista hallintotehtävää. Maksajan ja todentajan syöttötariffilaissa säädetty tehtävät olisivat julkisia hallintotehtäviä, jotka laissa on annettu viranomaistahon ulkopuolisen toimijan tehtäväksi. Hallintokäytäntömme mukaisesti maksajan ja todentajan olisi syöttötariffilaissa tarkoitettua julkista hallintotehtävää hoitaessaan noudatettava, mitä viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetussa laissa (621/1999), sähköisestä asiointista viranomaistoiminnassa annetussa laissa (13/2003), kielilaissa (423/2003) ja hallintolaissa (434/2003) säädetään. Asiakkaan pyynnöstä voitaisiin kuitenkin poiketa kielilain vaatimusten soveltamisesta varmennustodistuksessa käytettävän kielen osalta.

17 §. Muutoksenhaku hallintopäätöksistä. Energiamarkkinaviraston syöttötariffilain nojalla antamaan päätökseen haettaisiin muutosta valittamalla siten kuin hallintolainkäyttölaissa (586/1996) säädetään. Tämä on hallintolainkäyttömme yleinen käytäntö.

18 §. Muutoksenhaku todentajan päätöksistä. Todentajan varmennustodistusta koskevaan päätökseen saisi hakea oikaisua päätöksen antajalta 30 päivän kuluessa päätöksen tiedoksisaannista. Päätökseen olisi liitettävä oikaisuvaatimusohjeet. Oikaisumenettelystä säädettäisiin tarkemmin valtioneuvoston asetuksella.

Todentajan oikaisumenettelyssä antamaan päätökseen haettaisiin muutosta valittamalla hallinto-oikeudelta siten kuin hallintolainkäyttölaissa säädetään.

19 §. Asetuksenantovaltuus. Tarkemmat säännökset syöttötariffilain täytäntöönpanosta annettaisiin valtioneuvoston asetuksella.

20 §. Voimassaolo. Syöttötariffilaki on tarkoitettu määräaikaiseksi järjestelyksi, joka olisi voimassa vuoden 2010 loppuun, jolloin lauhdutussähkön tarpeen uskotaan yleisesti vähentyvän uuden ydinvoimalaitosyksikön valmistumisen myötä.

Ennen lain voimaantuloa voitaisiin ryhtyä sen täytäntöönpanon edellyttämiin toimiin.

2. Tarkemmat säännökset ja määräykset

2.1. Laki polttoturpeen turvavarastoista

Polttoturpeen turvavarastoja koskeva lain sisältämien valtuutussäännösten nojalla on tarkoitus säätää valtioneuvoston asetus, jossa annettaisiin tarkemmat säännökset polttoturpeen turvavarastoista.

Valtioneuvoston asetuksella annettaisiin tarkempia säännöksiä turvavarastosopimuksen sisällöstä. Asetuksella säädettäisiin ainakin, että turvavarastosopimuksen tulisi sisältää seuraavat määräykset:

- varastoitavan polttoturpeen määrä ja laatu
- varastointipaikka ja -tapa
- varastoitavan polttoturpeen laadusta mahdollisesti aiheutuvat erityiset ehdot
- varastoitavan polttoturpeen kierrättäminen
- Huoltovarmuuskeskuksen oikeus tutustua turvavarastoijan materiaalikirjanpitoon ja tehdä tarkastuksia polttoturpeen varastointipaikoilla.

Valtioneuvoston asetuksella annettaisiin lisäksi tarkemmat säännökset turvavaraston tason laskemisesta ja turvavarastointikorvauksen maksatuksesta. Asetuksessa annettaisiin määräykset turvavarastoon hyväksyttävän polttoturpeen laadusta sekä muista varaston tekniseen yksilöintiin tarvittavista seikoista. Vastaavasti asetuksella säädettäisiin turvavarastointikorvauksen maksatuksen jaksosta sekä niistä tiedoista, joiden ilmoittamista korvauksen maksaminen edellyttää.

Lakiehdotuksen 6 §:n mukaan turvavarastoija olisi velvollinen vuosittain ilmoittamaan Huoltovarmuuskeskukselle polttoturpeen tuotantonsa määrän sekä lämpö- ja sähkövoimalaitoksille toimittamansa polttoturpeen määrät turvavarastosopimuksen laatimista ja turvavaraston suuruuden seurantaan varten. Ilmoituksen tulisi sisältää laskelma, josta ilmenevät toimitetut määrät asiakkaittain. Valtioneuvoston asetuksella annettaisiin tarkemmat säännökset ilmoituksen ajankohdasta, sisällöstä ja muodosta.

Polttoturpe kuuluu voimassa olevan turvavarastolain soveltamispiiriin. Polttoturpe on tarkoitus poistaa turvavarastolain soveltamisalasta siinä vaiheessa, kun polttoturpeen

turvavarastoja koskeva erityislaki tulisi voimaan. Tämä toteutettaisiin poistamalla polttoturpe turvavarastolain hyödykekohtaisen soveltamisalan määrittävästä turvavarastointiohjelmasta. Poistaminen edellyttäisi vuoden 2006 turvavarastointiohjelmaa koskevan valtioneuvoston asetuksen (169/2006) muuttamista.

2.2. Laki polttoturpeesta lauhdutusvoimalaitoksissa tuotetun sähkön syöttötariffista

Ehdotetun syöttötariffilain sisältämien valtuutussäännösten nojalla on tarkoitus säätää valtioneuvoston asetus, jolla annettaisiin tarkemmat säännökset syöttötariffijärjestelmästä.

Valtioneuvoston asetuksella annettaisiin tarvittaessa täydentävät säännökset syöttötariffin määrittämisestä. Lisäksi valtioneuvoston asetuksella annettaisiin tarkemmat säännökset syöttötariffin hakemisesta ja maksamisesta.

Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin tarvittaessa antaa tarkempia säännöksiä syöttötariffijärjestelmän piiriin kuuluvien voimalaitosten tuotantotapaa ja polttoaineenkäyttöä koskevien tietojen säilyttämisestä, voimalaitosten tuotantotavan ja polttoaineenkäytön varmennuksesta sekä varmennustodistuksen sisältämisestä tiedoista. Lisäksi säädettäisiin valtioneuvoston asetuksella varmennustodistusten mahdollisten virheiden oikaisuun liittyvästä menettelystä.

3. Voimaantulo ja voimassaolo

Ehdotetut lait on tarkoitettu tulemaan voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen, kun ne on hyväksytty ja vahvistettu.

Polttoturpeen turvavarastoja koskeva laki olisi erityislaki, joka poistaisi polttoturpeen yleisen turvavarastolain soveltamispiiristä. Pääallekkäisten turvavarastosopimusten laatimismahdollisuuden johdosta lakiin ehdotetaan siirtymäsäännöstä, jonka mukaan lakia ei sovellettaisi sellaiseen polttoturpeen turvavarastoon, jonka ylläpitämisestä on voimassa turvavarastolain mukainen turvavarastointisopimus. Mahdolliset turvavarastolain mukaiset turvavarastointisopimukset jatkuisivat

sopimuskauden loppuun, ellei niitä turvavarastolain 12 §:n nojalla purettaisi kesken sopimuskauden.

Ehdotettu syöttötariffilaki on tarkoitettu määräaikaiseksi järjestelyksi, joka olisi voimassa vuoden 2010 loppuun, jolloin lauhdutussähkön tarpeen uskotaan yleisesti vähentyvän uuden ydinvoimalaitosyksikön valmistumisen myötä.

4. Suhde perustuslakiin ja sääätämisyjärjestys

4.1. Valtuutussäännökset

Ehdotetut lait sisältäisivät useita säännöksiä valtioneuvoston asetuksenantovallasta.

Perustuslain 80 §:n 1 momentin mukaan lailla on säädettävä yksilön oikeuksien ja velvollisuuksien perusteista. Ehdotetut valtuutussäännökset on rajoitettu koskemaan pääosin teknisluonteisia yksityiskohtia elinkeinonharjoittajien oikeusaseman perusteiden määräytyessä lain säännösten perusteella. Lakiehdotusten norminantovaltuudet eivät ole ristiriidassa perustuslain 80 §:n kanssa.

4.2. Julkisten hallintotehtävien antaminen muulle kuin viranomaiselle

Perustuslain 124 §:n mukaan julkinen hallintotehtävä voidaan antaa muulle kuin viranomaiselle, jos se on tarpeen tehtävän tarkoituksenmukaiseksi hoitamiseksi eikä vaaranna perusoikeuksia, oikeusturvaa tai muita hyvän hallinnon vaatimuksia.

Syöttötariffilakia koskevassa ehdotuksessa on katsottu, että syöttötariffilaissa säädetyt

maksajan ja todentajan tehtävät olisivat julkisia hallintotehtäviä, jotka laissa on annettu viranomaistahon ulkopuolisen toimijan tehtäväksi. Lakiehdotuksessa tarkoitettu maksaja tekee päätöksiä syöttötariffin maksamisesta sitä hakeville sähköntuottajille. Syöttötariffijärjestelmän olennainen piirre on, että sen toteuttajana on nimenomaan verkonhaltija. Tämän vuoksi on tarkoituksenmukaista antaa maksajan tehtävä järjestelmävastuuseen määrätyn kantaverkonhaltijan hoidettavaksi. Vastavasti lakiehdotuksessa tarkoitettu varmennustehtävä edellyttää erityistä asiantuntemusta lämpövoimalaitosten energialähteiden tarkkailumenetelmistä. Tällaisen asiakokonaisuuden hallintaa varten Suomessa ei ole käytettävissä erityisiä viranomaisia. Tehtävän laatu huomioon ottaen myös varmennustehtävän uskomien yksityisille toimijoille on perustuslain 124 §:n mukaisesti tarpeen tehtävän tarkoituksenmukaiseksi hoitamiseksi.

Maksajaan ja todentajaan sovellettaisiin esityksen mukaan viranomaisten toiminnasta annettuja keskeisiä säännöksiä. Maksajan toimenpiteiden osalta hakijan oikeusturva olisi järjestetty siten, että maksajan tulisi siirtää asia Energiamarkkinaviraston ratkaistavaksi, jos maksaja katsoisi, että hakijalla ei ole oikeutta syöttötariffiin. Varmennoijan päätöksiin olisi puolestaan mahdollista hakea muutosta hallintolainkäyttölain mukaisessa järjestyksessä.

Ehdotettu sääntely ei ole hallinnon ulkopuolelle annettujen julkisten hallintotehtävien osalta ristiriidassa perustuslain kanssa.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraavat lakiehdotukset:

1.

Laki**polttoturpeen turvavarastoista**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §

Lain tarkoitus

Maan huoltovarmuuden ja polttoturpeen saatavuuden turvaamiseksi voidaan perustaa ja ylläpitää polttoturpeen turvavarastoja tuotanto-olosuhteiden vaihteluiden varalta sen mukaan kuin tässä laissa säädetään.

2 §

Turvavarasto

Turvavarastolla tarkoitetaan sellaista lämmön tai sähkön tuotantoa varten perustettua polttoturpevarastoa, jota polttoturpeen toimittaja sopimukseen perustuen ylläpitää liiketoiminnassaan tarvitsemansa varaston lisäksi.

Turvavaraston voi perustaa polttoturpeen toimittaja, joka toimittaa polttoturvetta lämmön tai sähkön tuotantoa varten vähintään 100 000 megawattituntia vuodessa.

3 §

Turvavarastosopimus

Huoltovarmuuskeskus tekee turvavarastoinnista sopimuksen turvavaraston perustavan polttoturpeen toimittajan (*turvavarastoi-ja*) kanssa. Sopimuksessa turvavarastoi-ja sitoutuu perustamaan sovitunsuuruisen ja sovitunlaatuisten polttoturpeen turvavaraston sekä ylläpitämään sitä kolmen vuoden ajan.

Tarkemmat säännökset turvavarastosopimuksen sisällöstä annetaan valtioneuvoston asetuksella.

4 §

Turvavaraston käyttö lupa

Turvavarastoi-ja voi hakea Huoltovarmuuskeskukselta lupaa turvavaraston käyttämiseen, jos turvavarastoi-jan muussa varastossa kuin turvavarastossa olevan toimitusvalmiin polttoturpeen määrä ei riitä odotettavissa oleviin toimituksiin. Käyttö lupa voidaan myöntää, jos turvavarastoi-jan liiketoiminnassaan tarvitsema polttoturpevarasto on jäänyt päätyneiden tuotantokausien sääoloista ja niihin rinnastettavista, turvavarastoi-jan vaikutusvallan ulkopuolella olevista syistä johtuen merkittävästi turvavarastoi-jan keskimääräisiä vuotuisia toimituksia pienemmäksi.

Käyttö lupaan voidaan liittää lain tavoitteiden toteutumisen kannalta tarpeellisia ehtoja. Käyttö lupa voidaan myöntää lokakuun 1 päivän ja seuraavan vuoden huhtikuun 30 päivän välisenä aikana.

5 §

Turvavarastointikorvaus

Huoltovarmuuskeskus maksaa turvavarastoi-jalle huoltovarmuusrahaston varoista korvauksen toteutuneesta turvavarastoinnista. Korvauksen määrä on 0,03 euroa megawattitunnilta polttoturvetta kuukaudessa.

Turvavarastointikorvaukseen oikeutetun polttoturpeen määräksi turvavarastossa voidaan sopia turvavarastosopimuksessa vähintään viisi ja enintään 50 prosenttia turvavarastoi-jan keskimääräisten toimitusten määrästä. Keskimääräisenä toimitusten määränä pidetään sopimuksen solmimisvuotta edeltä-

vän kolmen edellisen vuoden toimitusten määrästä kahden suurimman keskiarvoa.

Tarkemmat säännökset varastotason laskeamisesta ja turvavarastointikorvauksen maksatuksesta annetaan valtioneuvoston asetuksella.

6 §

Turvavarastojen ilmoitukset Huoltovarmuuskeskukselle

Turvavarastoija on velvollinen vuosittain ilmoittamaan Huoltovarmuuskeskukselle polttoturpeen tuotantonsa määrän sekä lämpö- ja sähkövoimalaitoksille toimittamansa polttoturpeen määrät.

Tarkemmat säännökset ilmoituksen ajankohdasta, sisällöstä ja muodosta annetaan valtioneuvoston asetuksella.

7 §

Turvavarastomäärien todentaminen

Työvoima- ja elinkeinokeskukset valvovat toimialueellaan turvavarastojen ylläpitoa. Turvavarastoijan on ilmoitettava valvontaa varten työvoima- ja elinkeinokeskukselle varastoissaan olevan polttoturpeen määrät ja sijainnit. Työvoima- ja elinkeinokeskuksen virkamiehellä on oikeus tutustua turvavarastoijan materiaalikirjanpitoon ja tehdä tarkastuksia polttoturpeen varastointipaikoilla.

8 §

Turvavarastointikorvauksen palauttaminen ja takaisinperintä

Joka käyttää turvavarastoaan tämän lain tai turvavarastosopimuksen vastaisesti, on velvollinen palauttamaan saamansa turvavarastointikorvauksen huoltovarmuusrahastolle. Turvavaraston luvattoman käytön johdosta tapahtuvaan turvavarastointikorvauksen palauttamiseen ja takaisinperintään sovelletaan, mitä valtioneuvoston asetuksella (688/2001) säädetään valtioneuvoston asetuksella.

Virheellisesti, liikaa tai perusteettomasti

maksetun turvavarastointikorvauksen palauttamiseen ja takaisinperintään sovelletaan, mitä valtioneuvoston asetuksella (688/2001) säädetään valtioneuvoston asetuksella.

9 §

Turvavarastosopimuksen purkaminen

Turvavarastoija voi purkaa turvavarastosopimuksen kesken sopimuskauden, jos varastoija siirtyy toiselle toimialalle tai jos varastoija tuotantomenetelmissä tapahtuneiden muutosten taikka siihen verrattavien syiden johdosta ei enää tarvitse turvavarastoon varastoitua polttoturvetta toimituksissaan.

Jos turvavarastoijalle myönnetyn turvavarastointikorvauksen määrää sopimuksen voimassa ollessa alennetaan, on turvavarastoijalla oikeus purkaa sopimus kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun muutos on annettu turvavarastoijalle tiedoksi.

Jos turvavarastoija on tahallaan käyttänyt varastoitua polttoturvetta tämän lain tai turvavarastosopimuksen vastaisesti, Huoltovarmuuskeskuksella on oikeus kolmen kuukauden kuluessa rikkomuksen havaitsemisesta purkaa sopimus.

10 §

Asetuksenantovaltuus

Tarkempia säännöksiä tämän lain täytäntöönpanosta annetaan tarvittaessa valtioneuvoston asetuksella.

11 §

Voimaantulo

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200

Tätä lakia ei sovelleta polttoturpeen turvavarastoon, jonka ylläpitämisestä on voimassa turvavarastolain (970/1982) mukainen turvavarastointisopimus.

Ennen tämän lain voimaantuloa voidaan ryhtyä lain täytäntöönpanon edellyttämiin toimiin.

2.

Laki**polttoturpeesta lauhdutusvoimalaitoksissa tuotetun sähkön syöttötariffista**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 luku

Yleiset säännökset

1 §

Lain tarkoitus

Tämän lain tarkoituksena on sähköntoimintusvarmuuden turvaamiseksi määrätä, että Suomen sähköjärjestelmässä annetaan voimalaitosten ajojärjestyksessä etusija kotimaista polttoturvetta polttoaineena käyttäville lauhdutusvoimalaitoksille kivihiltä, maa-kaasua ja polttoöljyä polttoaineena käyttäviin lauhdutusvoimalaitoksiin verrattuna. Ajojärjestyksen etusijan mahdollistamiseksi maksetaan kotimaisesta polttoturpeesta lauhdutusvoimalaitoksessa tuotetulle sähkölle syöttötariffia siten kuin tässä laissa säädetään.

2 §

Määritelmät

Tässä laissa tarkoitetaan:

- 1) *verkonhaltijalla* sähkömarkkina-alaissa (386/1995) tarkoitettua verkkonhaltijaa;
- 2) *sähkön lauhdutustuotannolla* muuta lämpövoimalaitoksen sähköntuotantoa kuin Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/8/EY hyötylämmön tarpeeseen perustuvan sähkön ja lämmön yhteistuotannon edistämisestä sisämarkkinoilla ja direktiivin

92/42/ETY muuttamisesta liitteen II mukaisesti määritettyä yhteistuotantoa;

3) *väliottolauhduuslaitoksella* voimalaitoksen osana olevaa laitosta, jossa osa sähköntuotantoon käytettävän höyryturpiinin läpi lauhduttimeen kulkevasta höyrystä voidaan johtaa kesken paisuntaprosessin lämmöntuotantoon;

4) *monipolttoaineyksiköllä* voimalaitosta tai voimalaitoksen osana olevaa laitosta, jossa voidaan samanaikaisesti tai vuorotellen käyttää kahta tai useampaa polttoainetta.

2 luku

Syöttötariffijärjestelmä

3 §

Syöttötariffijärjestelmän piiriin kuuluva sähkön tuotanto

Syöttötariffia maksetaan verkkonhaltijan verkkoon syötetyille sähkölle, joka on tuotettu kotimaista polttoturvetta polttoaineena käyttäen:

- 1) lauhdutusvoimalaitoksessa, jonka pääasiallinen polttoaine on polttoturve ja jonka generaattorin teho on vähintään 120 megavoltiampeeria;
- 2) lauhdutustuotantona voimalaitoksen väliottolauhduuslaitoksessa, jonka pääasiallinen polttoaine on polttoturve ja generaattorin teho on vähintään 120 megavoltiampeeria.

4 §

Syöttötariffi

Syöttötariffia maksetaan 3 §:ssä tarkoitettulle sähkölle kalenterikuukauden pituiselle jaksolle määritettävänä lisähintana seuraavasti:

$$\text{Lisähinta, euroa megawattitunnilta} = 1,00 \text{ euroa megawattitunnilta} + \frac{(P_t + \varepsilon_t \times P_e)}{\eta_t} - \frac{(P_h + \varepsilon_h \times P_e)}{\eta_h}, \text{ jossa}$$

P_t = polttoturpeen hinta sähkön lauhdutustuotannossa arvonaan 7,00 euroa megawattitunnilta;
 ε_t = polttoturpeen ominaispäästökerroin arvonaan 0,377 hiilidioksiditonna megawattitunnilta;
 P_e = päästöoikeuden hinta aritmeettisena keskiarvona Euroopan talousalueen vaihdoltaan kolmen suurimman päästöoikeuspörssin päivittäiskaupan hintanoteerausten päiväkeskiarvosta kyseisenä kalenterikuukautena, euroa hiilidioksiditonnilta;

η_t = polttoturvetta polttoaineena käyttävän lauhdutusvoimalaitoksen hyötysuhde arvonaan 0,37;

P_h = kivihiilen hinta sähkön lauhdutustuotannossa Tilastokeskuksen julkaiseman polttoaineen hintatekijän h (yksi kuukausi) verottomana arvona kyseisenä kalenterikuukautena, euroa megawattitunnilta;

ε_h = kivihiilen ominaispäästökerroin arvonaan 0,337 hiilidioksiditonna megawattitunnilta;

η_h = kivihiiltä polttoaineena käyttävän lauhdutusvoimalaitoksen hyötysuhde arvonaan 0,40.

Syöttötariffia maksetaan kalenterivuodessa enintään sähkömäärälle, joka vastaa lauhdutusvoimalaitoksessa sen nimellistehoa kerrottuna 3 900 tunnilla ja väliottolauhdutusalaitoksessa sen nimellistehon puolikasta kerrottuna 3 900 tunnilla.

Tarkemmat säännökset syöttötariffin määrittämisestä annetaan tarvittaessa valtioneuvoston asetuksella.

5 §

Syöttötariffin maksaminen sähkön tuottajalle

Järjestelmävastuuseen määrätty kantaverkonhaltija (*maksaja*) maksaa syöttötariffin sähkön tuottajan hakemuksesta jälkikäteen kuuden kuukauden jaksoissa. Maksamisen edellytyksenä on, että:

1) sähkön tuotantotapa ja sen energialähde on varmennettu tämän lain mukaisesti;

2) verkkoon syötetyn sähkön määrä on mitattu luotettavasti maksajan asettamien kohtuullisten vaatimusten mukaisella tavalla;

3) sähkön tuottaja on ilmoittanut muut maksamisen edellyttämät tiedot maksajalle.

Mikäli maksaja katsoo, ettei syöttötariffia voida maksaa hakemuksen mukaisesti sähkön tuottajalle, sen on siirrettävä asia Energiamarkkinaviraston ratkaistavaksi. Siirtoilmoituksessa on ilmoitettava esteen syyt. Energiamarkkinaviraston tehtävänä on ratkaista päätöksellään hakijan oikeus syöttötariffiin.

Tarkemmat säännökset syöttötariffin hakemisesta ja maksamisesta annetaan valtioneuvoston asetuksella.

6 §

Syöttötariffijärjestelmän rahoitus

Syöttötariffijärjestelmä rahoitetaan erillisellä syöttötariffimaksulla, jonka järjestelmävastuuseen määrätty kantaverkonhaltija kerää kantaverkkoon suoraan tai välillisesti liittyneeltä sähkön kulutukselta tasapuolisella ja syrjimättömällä tavalla.

Syöttötariffimaksulla voidaan kattaa sähkön tuottajille maksettujen syöttötariffien kustannukset sekä maksajalle aiheutuneet kohtuulliset kustannukset ja kohtuullinen korvaus syöttötariffijärjestelmän hoitamisesta.

Syöttötariffimaksu ja sen määräytymisperusteet tulee julkaista sekä ilmoittaa Energiamarkkinavirastolle.

7 §

Syöttötariffijärjestelmään liittyvien toimintojen eriyttäminen

Järjestelmävastuuseen määrätyn kantaverkonhaltijan tulee eriyttää syöttötariffijärjestelmän hoitaminen muista yrityksen harjoittamista liiketoiminnoista siten kuin sähkömarkkinalain 28—34 §:ssä säädetään.

3 luku

Voimalaitoksen tuotantotavan ja energialähteen varmentaminen

8 §

Voimalaitoksen tuotantotavan ja energialähteen varmentaminen

Todentajan on ennen syöttötariffin maksamista varmennettava voimalaitoksen tuotantotapa sekä syöttötariffin maksamista koskevan hakemuksen kohteena olevan sähkön energialähde. Monipolttoaineyksikössä on energialähteiden varmentamisessa noudatettava yhdenmukaisia laskentamenetelmiä ja vastaavaa tarkkuutta kuin päästökauppalaisissa (683/2004) on säädetty päästöjen tarkkailusta ja todentamisesta. Kukin hakemuksen kohteena oleva sähkömäärä on varmennettava erikseen.

Todentajan antaman varmennustodistuksen tulee sisältää syöttötariffin maksamisessa tarvittavat tiedot voimalaitoksen tuotantotavasta ja sen käyttämistä energialähteistä sekä vahvistuksen sille, että maksamista koskevassa hakemuksessa tarkoitettu sähkö täyttää 3 §:ssä säädetyt vaatimukset.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä varmennuksesta ja varmennustodistuksen sisältämistä tiedoista.

9 §

Voimalaitoksen tuotantotapaa ja energialähteitä koskevien tietojen säilyttäminen

Sähkön tuottajan, jolle on maksettu syöttötariffia, tulee huolehtia siitä, että käytettyä

tuotantotapaa ja käytettyjä energialähteitä koskevien tietojen luotettavuus voidaan varmistaa vähintään kuuden vuoden ajan sen kalenterivuoden päättymisestä, jota tiedot koskevat. Tarkempia säännöksiä tietojen säilyttämisestä voidaan antaa valtioneuvoston asetuksella.

10 §

Todentaja

Energiamarkkinaviraston päästökauppalaan mukaan hyväksymä todentaja, jonka pätevyysalueeksi on määritetty polttolaitosten todentaminen, on kelpoinen toimimaan myös tässä laissa tarkoitettuna todentajana.

11 §

Todentajan kelpoisuuden peruuttaminen

Jos todentaja toimii tämän lain säännösten vastaisesti, Energiamarkkinaviraston on kehotettava todentajaa korjaamaan puute määräajassa. Jos puutetta ei korjata määräajassa, Energiamarkkinavirasto voi peruuttaa todentajan kelpoisuuden toimia tämän lain mukaisena todentajana.

4 luku

Täydentävät säännökset ja voimassaolo

12 §

Valvonta

Energiamarkkinaviraston tehtävänä on valvoa tämän lain noudattamista.

13 §

Tietojen antaminen Energiamarkkinavirastolle

Sähkön tuottaja, joka on hakenut tai jolle on maksettu syöttötariffia, on velvollinen kehotuksesta antamaan syöttötariffin maksatuksen oikeellisuuden valvomiseksi Energiamarkkinavirastolle voimaloitoksensa tuotantotapaa ja sen käyttämiä energialähteitä sekä

sen tuottamia sähkömääriä koskevia tietoja.

Järjestelmävastuuseen määrätty kantaverkonhaltija ja todentaja ovat velvollisia kehotuksesta antamaan Energiamarkkinavirastolle tietoja, jotka ovat tarpeen syöttötariffin maksatuksen ja syöttötariffijärjestelmän rahoituksen sekä niiden perusteiden oikeellisuuden tai tässä laissa säädettyjen velvoitteiden valvomiseksi.

Energiamarkkinavirastolla on oikeus tarkastaa tietojen oikeellisuus valvottavan hallinnassa olevissa tiloissa, jotka eivät kuulu kotirauhan piiriin.

14 §

Syöttötariffin palauttaminen ja takaisinperintä

Virheellisesti, liikaa tai ilmeisen perusteetomasti maksetun syöttötariffin palauttamiseen ja takaisinperintään sovelletaan, mitä valtionavustuslaissa (688/2001) säädetään valtionavustuksen palauttamisesta ja takaisinperinnästä, ellei tässä laissa toisin säädetä. Palautus ja viivästysseuraamus tuloutetaan syöttötariffijärjestelmään.

Energiamarkkinavirasto hoitaa syöttötariffin palauttamista ja takaisinperintää koskeissa asioissa valtionavustuslaissa valtionapuviranomaiselle säädettyjä tehtäviä sekä tekee päätöksen syöttötariffin takaisinperinnästä ja viivästysseuraamuksesta. Palautus ja viivästysseuraamus pannaan täytäntöön ilman erillistä tuomiota tai päätöstä siten kuin verojen ja maksujen perimisestä ulosottotoimin annetussa laissa (367/1961) säädetään.

Maksaja hoitaa palautuksen ja viivästysseuraamuksen perimisen.

15 §

Pakkokeinot

Jos joku rikkoo tai laiminlyö tässä laissa tai sen nojalla annetuissa säädöksissä säädettyjä velvoitteitaan, Energiamarkkinaviraston on velvoitettava hänet korjaamaan virheensä tai laiminlyöntinsä. Velvoitepäätöksessä voidaan määrätä, millä tavoin virhe tai laiminlyönti tulee korjata.

Energiamarkkinavirasto voi asettaa 1 mo-

mentissa tarkoitettun velvoitepäätöksensä taikka tässä laissa säädettyä tietojenantovelvoitetta koskevan päätöksensä tehosteeksi uhkasakon. Uhkasakon asettamisessa ja sen tuomitsemisessa maksettavaksi noudatetaan uhkasakkolaissa (1113/1990) säädettyä menettelyä.

16 §

Maksajan ja todentajan velvoitteet sen hoitajassa julkista hallintotehtävää

Maksajan ja todentajan on tässä laissa tarkoitettua julkista hallintotehtävää hoitaessaan noudatettava, mitä viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetussa laissa (621/1999), sähköisestä asioinnista viranomaistoiminnassa annetussa laissa (13/2003), kielilaissa (423/2003) ja hallintolaissa (434/2003) säädetään. Asiakkaan pyynnöstä voidaan kuitenkin poiketa kielilain vaatimusten soveltamisesta varmennustodistuksessa käytettävän kielen osalta.

17 §

Muutoksenhaku hallintopäätöksistä

Energiamarkkinaviraston tämän lain nojalla antamaan päätökseen haetaan muutosta valittamalla siten kuin hallintolainkäyttölaissa (586/1996) säädetään.

18 §

Muutoksenhaku todentajan päätöksistä

Todentajan varmennustodistusta koskevaan päätökseen saa hakea oikaisua päätöksen antajalta 30 päivän kuluessa päätöksen tiedoksisuudesta. Päätökseen on liitettävä oikaisuvaatimusohjeet. Oikaisumenettelystä säädetään tarkemmin valtioneuvoston asetuksella.

Todentajan oikaisumenettelyssä antamaan päätökseen haetaan muutosta valittamalla hallinto-oikeudelta siten kuin hallintolainkäyttölaissa säädetään.

19 §

Asetuksenantovaltuus

Tarkemmat säännökset tämän lain täytäntöönpanosta annetaan valtioneuvoston asetuksella.

20 §

Voimassaolo

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200 ja on voimassa 31 päivään joulukuuta 2010.

Ennen tämän lain voimaantuloa voidaan ryhtyä lain täytäntöönpanon edellyttämiin toimiin.

Naantalissa 11 päivänä elokuuta 2006

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Kauppa- ja teollisuusministeri *Mauri Pekkarinen*